

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

11 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Sylwia Myślewska-Paczkowska

przy udziale T. T. z Pierwszego Urzędu Skarbowego w G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22 sierpnia, 10 października, 12 grudnia 2017 roku, 19 stycznia, 20 lutego i 28 czerwca 2018 sprawy:

1. S. Z. (1), syna Z. i W., urodzonego w dniu (...) w G. oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 21.09.2011r. do 21.05.2012r. w G., jako Prezes Zarządu zobowiązany na podstawie art. 201§1 i art. 208§2 ustawy z dnia 15.09.2000r. kodeks spółek handlowych do prowadzenia spraw spółki i osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi, odpowiedzialna za terminowe wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., ul. (...), NIP: 583 273 99 59, płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity Dz. U. z 2012r. poz. 261), działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za miesiące: sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2011 r. oraz styczeń, luty, marzec, kwiecień 2012r. w łącznej kwocie 27.641,00 zł.

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego określonego w art. 77 § 1 w zb. z art. 77 § 2 w zw. z art. 6 § 2 w zw. z art. 9 § 3 ustawy z dnia 10.09.1999 r. - Kodeks Karny Skarbowy

2. w okresie od 21.02.2013r. do 21.01.2015r. w G., jako Prezes Zarządu zobowiązany na podstawie art. 201§1 i art. 208§2 ustawy z dnia 15.09.2000r. kodeks spółek handlowych do prowadzenia spraw spółki i osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi, odpowiedzialna za terminowe wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., ul. (...), NIP: 583 273 99 59, płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity Dz. U. z 2012r. poz. 261), działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za miesiące: styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2013r. oraz styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2014 w łącznej kwocie 72.393,00 zł,

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego określonego w art. 77 § 1 w zb. z art. 77 § 2 w zw. z art. 6 § 2 w zw. z art. 9 § 3 ustawy z dnia 10.09.1999 r. - Kodeks Karny Skarbowy

3. w okresie od 26.02.2012r. do 26.10.2015r. w G., jako Prezes Zarządu zobowiązany na podstawie art. 201§1 i art. 208§2 ustawy z dnia 15.09.2000r. kodeks spółek handlowych do prowadzenia spraw spółki i osoba faktycznie

zajmująca się sprawami gospodarczymi, odpowiedzialna za terminowe wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., ul. (...), NIP: 583 273 99 59, podatnika podatku od towarów i usług, wbrew art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jednolity Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.), działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uporczywie nie wpłacał w terminie ustawowym (do dnia 25. każdego miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług za miesiące: styczeń, luty, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2012r. oraz styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2013r. i styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2014r. i styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, wrzesień 2015r. w łącznej kwocie 182.239,98 zł, wynikającego ze złożonych w terminie ustawowym, w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w G. deklaracji VAT-7 za miesiące: styczeń, luty, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2012r. oraz styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2013r. i styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2014r. i styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, wrzesień 2015r.,

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego określonego w art. 57 § 1 w zw. z art. 6 § 2 w zw. z art. 9 § 3 ustawy z dnia 10.09.1999 r. Kodeks Karny Skarbowy

4. w dniu 26.09.2014r. w G., jako Prezes Zarządu zobowiązany na podstawie art. 201§1 i art. 208§2 ustawy z dnia 15.09.2000r. kodeks spółek handlowych do prowadzenia spraw spółki i osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi, odpowiedzialna za terminowe wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., ul. (...), NIP: 583 273 99 59, podatnika podatku od towarów i usług, wbrew art. 103 ust. 1 oraz art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jednolity Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.), uchylał się od opodatkowania przez nieujawnienie przedmiotu i podstawy opodatkowania oraz niezłożenie w terminie ustawowym (do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy) do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7 za sierpień 2015r. (deklaracja została złożona 29.09.2015r.), przez co doszło do uszczuplenia podatku w kwocie 1.494,00 zł,

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego określonego w art. 54 § 1 w zw. z art. 54 § 3 w zw. z art. 9 § 3 ustawy z dnia 10.09.1999 r. - Kodeks Karny Skarbowy

2. M. N. (1), syna S. i R., urodzonego w dniu (...) w G. oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 21.09.2011r. do 21.05.2012r. w G., jako Prezes Zarządu zobowiązany na podstawie art. 201§1 i art. 208§2 ustawy z dnia 15.09.2000r. kodeks spółek handlowych do prowadzenia spraw spółki i osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi, odpowiedzialna za terminowe wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., ul. (...), NIP: 583 273 99 59, płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity Dz. U. z 2012r. poz. 261), działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za miesiące: sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2011 r. oraz styczeń, luty, marzec, kwiecień 2012r. w łącznej kwocie 27.641,00 zł.

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego określonego w art. 77 § 1 w zw. z art. 77 § 2 w zw. z art. 6 § 2 w zw. z art. 9 § 3 ustawy z dnia 10.09.1999 r. - Kodeks Karny Skarbowy

2. w okresie od 21.02.2013r. do 21.01.2015r. w G., jako Prezes Zarządu zobowiązany na podstawie art. 201§1 i art. 208§2 ustawy z dnia 15.09.2000r. kodeks spółek handlowych do prowadzenia spraw spółki i osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi, odpowiedzialna za terminowe wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., ul. (...), NIP: 583 273 99 59, płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych,

wbrew art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity Dz. U. z 2012r. poz. 261), działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za miesiące: styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2013r. oraz styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2014 w łącznej kwocie 72.393,00 zł,

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego określonego w art. 77 § 1 w zb. z art. 77 § 2 w zw. z art. 6 § 2 w zw. z art. 9 § 3 ustawy z dnia 10.09.1999 r. - Kodeks Karny Skarbowy

3. w okresie od 26.02.2012r. do 26.10.2015r. w G., jako Prezes Zarządu zobowiązany na podstawie art. 201§1 i art. 208§2 ustawy z dnia 15.09.2000r. kodeks spółek handlowych do prowadzenia spraw spółki i osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi, odpowiedzialna za terminowe wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., ul. (...), NIP: 583 273 99 59, podatnika podatku od towarów i usług, wbrew art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jednolity Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 z póź. zm.), działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uporczywie nie wpłacał w terminie ustawowym (do dnia 25. każdego miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług za miesiące: styczeń, luty, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2012r. oraz styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2013r. i styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2014r. i styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, wrzesień 2015r. w łącznej kwocie 182.239,98 zł, wynikającego ze złożonych w terminie ustawowym, w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w G. deklaracji VAT-7 za miesiące: styczeń, luty, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2012r. oraz styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2013r. i styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2014r. i styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, wrzesień 2015r.,

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego określonego w art. 57 § 1 w zw. z art. 6 § 2 w zw. z art. 9 § 3 ustawy z dnia 10.09.1999 r. Kodeks Karny Skarbowy

4. w dniu 26.04.2015r. w G., jako Prezes Zarządu zobowiązany na podstawie art. 201§1 i art. 208§2 ustawy z dnia 15.09.2000r. kodeks spółek handlowych do prowadzenia spraw spółki i osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi, odpowiedzialna za terminowe wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., ul. (...), NIP: 583 273 99 59, podatnika podatku od towarów i usług, wbrew art. 103 ust. 1 oraz art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jednolity Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 z póź. zm.), uchylał się od opodatkowania przez nieujawnienie przedmiotu i podstawy opodatkowania oraz niezłożenie w terminie ustawowym (do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy) do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7 za sierpień 2015r. (deklaracja została złożona 29.09.2015r.), przez co doszło do uszczuplenia podatku w kwocie 1.494,00 zł,

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego określonego w art. 54 § 1 w zb. z art. 54 § 3 w zw. z art. 9 § 3 ustawy z dnia 10.09.1999 r. Kodeks Karny Skarbowy

I. oskarżonych **S. Z. (1) i M. N. (1)** uznaje za winnych popełnienia czynów zarzucanych każdemu z nich w punkcie 1 aktu oskarżenia, eliminując z opisu czynu miesiące grudzień 2011 roku i marzec 2012 roku i ustalając kwotę niewpłaconych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń na 17.196,12 złotych oraz, że oskarżony M. N. (1) pełnił funkcję wiceprezesa zarządu (...) Sp. z o.o., kwalifikowanych z art. 77§1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. w zw. z art. 9§3 k.k.s. i za to na mocy art. 77§2 k.k.s. w zw. z art. 23§ 2 i 3 k.k.s. wymierza

każdemu z oskarżonych karę grzywny w wysokości **25 (słownie: dwadzieścia pięć) stawek dziennych** przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę **100 (słownie: sto) złotych;**

II. oskarżonych **S. Z. (1) i M. N. (1)** uznaje za winnych popełnienia czynów zarzucanych każdemu z nich w punkcie 2 aktu oskarżenia, ustalając, iż oskarżony M. N. (1) pełnił funkcję wiceprezesa zarządu (...) Sp. z o.o., kwalifikowanych z art. 77§1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. w zw. z art. 9§3 k.k.s. i za to na mocy art. 77§2 k.k.s. w zw. art. 23§ 2 i 3 k.k.s. wymierza każdemu z oskarżonych karę grzywny w wysokości **100 (słownie: sto) stawek dziennych** przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę **100 (słownie: sto) złotych;**

III. na podstawie art. 39§1 k.k.s. w zw. z art. 85§1 i 2 k.k. w zw. z art. 86§2 k.k. w zw. z art. 20§2 k.k.s. łączy orzeczone w punktach I i II wyroku jednostkowe kary grzywny i wymierza każdemu z oskarżonych karę łączną grzywny w wysokości **110 (słownie: sto dziesięć)** stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę **100 (słownie: sto) złotych;**

IV. na mocy art. 163 k.k.s. w zw. z art. 24 §1 k.k.s. za kary łączne grzywny orzeczone wobec oskarżonych w punkcie III wyroku czyni w całości odpowiedzialną posiłkowo (...) Sp. z o.o. w G.;

V. oskarżonych **S. Z. (1) i M. N. (1)** uniewinnia od popełnienia zarzucanego każdemu z nich w punkcie 3 aktu oskarżenia czynu;

VI. ustalając, że czyny zarzucane oskarżonym w punktach 4 aktu oskarżenia zostały popełnione w dniu 26 września 2015 roku oraz że społeczna szkodliwość tych czynów jest znikoma, na mocy art. 414§1 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. postępowanie karne co do tych czynów umarza;

VII. na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. i art.3 ust.1, art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 500,00 (słownie: pięćset) złotych tytułem wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości po 1.100,00 (słownie: tysiąc sto) złotych;

VIII. na mocy art. 624 §1 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. zwalnia S. Sp. z o.o w G. tj. podmiot pociągnięty do odpowiedzialności posiłkowej w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty,

IX. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. w zakresie jakim uniewinniono oskarżonych i umorzono postępowania co do wykroczeń karnych skarbowych kosztami procesu obciąża Skarb Państwa

Sygn. akt II K 50/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżeni M. N. (1) i S. Z. (1) pełniąc odpowiednio funkcje wiceprezesa i prezesa zarządu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G., obaj zajmując się sprawami gospodarczymi tej spółki, umyślnie w zamiarze ewentualnym w okresie od 21.09.2011r. do 21.05.2012r. w G. zobowiązani na podstawie art. 201§1 i art. 208§2 ustawy z dnia 15.09.2000r. kodeks spółek handlowych do prowadzenia spraw spółki i jako osoby faktycznie zajmujące się sprawami gospodarczymi, będąc odpowiedzialnymi za terminowe wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych przez (...) Sp. z o.o. NIP: 583 273 99 59, płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacali w terminie ustawowym tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od

osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za miesiące: sierpień, wrzesień, październik, listopad 2011 r. oraz styczeń, luty, kwiecień 2012r. w łącznej kwocie 17.196,12 zł.

Następnie oskarżeni M. N. (1) i S. Z. (1) będąc odpowiednio wiceprezesem i prezesem zarządu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G., obaj zajmując się sprawami gospodarczymi tej spółki, umyślnie w zamiarze ewentualnym w okresie od 21.02.2013r. do 21.01.2015r. w G. zobowiązani na podstawie art. 201§1 i art. 208§2 ustawy z dnia 15.09.2000r. kodeks spółek handlowych do prowadzenia spraw spółki i jako osoby faktycznie zajmujące się sprawami gospodarczymi, będąc odpowiedzialnymi za terminowe wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych przez (...) Sp. z o.o. NIP: 583 273 99 59, płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacali w terminie ustawowym tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za miesiące: styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2013r. oraz styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2014 w łącznej kwocie 72.393,00 zł.

Jednocześnie obaj oskarżeni nie doprowadzili celowo i umyślnie do tego, że w okresie od 26.02.2012r. do 26.10.2015r., jako osoby odpowiedzialne za terminowe wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., podatnika podatku od towarów i usług, podatnik ten nie wpłacał w terminie ustawowym, do dnia 25. każdego miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług za miesiące: styczeń, luty, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2012r. oraz styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2013r. i styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2014r. i styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, wrzesień 2015r. w łącznej kwocie 182.239,98 zł, wynikającego ze złożonych w terminie ustawowym, w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w G. deklaracji VAT-7 za miesiące: styczeń, luty, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2012r. oraz styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2013r. i styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2014r. i styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, wrzesień 2015r.

W dniu 29 września 2015 roku do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. wpłynęło datowane na 26 września 2015 roku pismo M. N. (1), który w imieniu spółki złożył zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia skarbowego polegającego na nieterminowym złożeniu deklaracji VAT-7 za wrzesień 2015 roku. Jako powód wskazał awarię drukarki, jednocześnie złożono ww. deklarację. kwota podatku należnego w niej wykazanego wyniosła 1.494,00 zł.

W spółce z.o.o. S. S. N. pełnił funkcję prezesa zarządu, funkcje wiceprezesa pełnił M. N. (1) - obaj na mocy uchwały z dnia 30 czerwca 2003 roku. M. N. (1) jest też udziałowcem spółki.

Spółka m.in. prowadziła w G. dwa sklepy ogólnospożywcze, świadczyła również usługi w zakresie ochrony osób i mienia jak i szkoleń w tym zakresie. Wynagrodzenia pracownikom spółki w inkryminowanym okresie były wypłacane na podstawie listy płac, do ręki- gotówką, w terminie lub z niewielkimi opóźnieniami w ratach. Pracownikom sklepów wynagrodzenia przekazywały kierowniczki sklepów lub sekretarka B. P., pracownikom ochrony S. Z. (1) lub również B. P.. W obu sklepach pojawiali się tak M. N. (1) jak i S. Z. (1), pracownicy nie mieli wiedzy, iż S. Z. (1) zrezygnował z pełnienia funkcji prezesa zarządu spółki, obaj pojawiali się w sklepach i nimi zarządzali. W zakresie ochrony tym zajmował się S. Z., M. N. (1) zajmował się równocześnie pozyskiwaniem kontrahentów. Rachunkowością spółki zajmował się podmiot zewnętrzny, dokumenty donosili obaj oskarżeni, członkowie ich rodzin, lub pracownica spółki – sekretarka B. P.. O płatnościach, w tym zakresie podatków, zaliczek, na bieżąco informowani byli przez biuro rachunkowe obaj oskarżeni lub też za pośrednictwem pracownicy spółki (...). Z biura rachunkowego oskarżeni otrzymywali co miesiąc wydrukowane informacje o podatku, zaliczkach do zapłaty. Dopiero w połowie 2015 roku S. Z. (1) poinformował J. Ł., prowadzącą rachunkowość spółki, iż nie zasiada w zarządzie spółki .

Fakt nieterminowości we wpłacaniu zaliczek z tytułu podatku dochodowego od wypłaconych pracownikom wynagrodzeń w poszczególnych miesiącach nie był znany pracownikom Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., o nieterminowości w płacie zaliczek urząd powziął informację dopiero po składaniu rocznych deklaracji PIT-4R.

W dniu 28 lutego 2011 roku S. N. złożył rezygnację z pełnienia funkcji prezesa zarządu spółki, która to została przyjęta. Mimo złożonej rezygnacji S. Z. (1) powołując się funkcję prezesa zarządu wspólnie z wicyprezesem M. N. (1) w dniu 26 listopada 2012 roku założyli rachunek bankowy w Banku Spółdzielczym w P.. M. N. (1) w inkryminowanym okresie nie złożył do KRS wniosku o wykreślenie S. Z. (1) jako prezesa zarządu, jak i nie podjął czynności celem uzupełnienia składu zarządu spółki. De facto w kontaktach zewnętrznych jak i pracowniczych w ramach spółki, spółka funkcjonowała tak jakby S. Z. (1) ww. rezygnacji nie złożył. Po dacie 28 lutego 2011r. S. Z. (1) i M. N. (1) złożyli podpisy m.in. na następujących dokumentach spółki, w tym tych składanych do Krajowego Rejestru Sądowego: rachunku zysków i strat, bilansie na 31.12.2012r sporządzonych 29.06.2013r., informacji dodatkowej do sprawozdania finansowego za rok 2012, sprawozdaniu zarządu z działalności w 2012, w 2013 roku, w których to dokumentach zawarto zapis, iż zarząd spółki w 2012 jak i w 2013 roku był dwuosobowy – funkcje prezesa zarządu pełnił S. Z. (1), vice prezesa M. N. (1). S. Z. (1) jako Przewodniczący Zgromadzenia Wspólników złożył podpisy na uchwałach zgromadzenia wspólników z 26 sierpnia 2013 roku. Obaj oskarżeni złożyli w KRS sprawozdanie finansowe i inne dokumenty za 2012 i za 2013 rok- data wpływu na biuro podawcze Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku odpowiednio 06.09.2013r. i 17.12.2017r. Jako prezes zarządu S. Z. (1) został wykreślony w KRS dopiero 16 stycznia 2017 roku, w dniu 3 marca 2017 roku dokonano wpisu w KRS M. N. (1) jako prezesa zarządu.

Dopiero w dniu 5 września 2016 roku S. Z. (1) zwrócił się do Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku VII Wydziału Gospodarczego o wykreślenie go z funkcji prezesa zarządu spółki.

W inkryminowanym okresie objętym zarzutami aktu oskarżenia, zaległości spółki z tytułu wcześniejszych zobowiązań podatkowych, powstałych przed tym okresem, sięgały czerwca 2007 roku- podatek VAT i stycznia 2010 roku – zaliczek na poczet podatku dochodowego z tytułu wynagrodzeń. Pierwszy Urząd Skarbowy tytuły egzekucyjne dotyczące spółki wystawiał od marca 2005 roku. Pierwszy Urząd Skarbowy nie był jedynym wierzycielem spółki, p-ko spółce prowadzone były egzekucje innych tytułów niż zobowiązania podatkowe.

Deklaracje VAT-7 za okres objęty aktem oskarżenia podpisane zostały przez M. N. (1), sporządzane były przez biuro rachunkowe.

Zaliczki z tytułu podatku PIT z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za grudzień 2011 i marzec 2012 roku zostały uiszczone.

Spółka z tytułu prowadzonej działalności za lata 2010-2015 dochód wykazała jedynie za lata 2010 i 2011 w łącznej wysokości 1.651.279,28 zł, w kolejnych latach w deklaracjach CIT-8 wykazywała stratę w łącznej wysokości 345.061,41 zł.

Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. nie wydawał decyzji udzielających rat lub odraczających termin płatności zaległości podatkowych (...) Sp. z o.o. za lata 2011-2015, ww. spółka nie składała wniosków o udzielenie ulgi w zapłacie zaległości podatkowych.

W latach 2011-2015 Pierwszy Urząd Skarbowy w G. prowadził egzekucje wobec spółki, dokonano zajęć wierzytelności, rachunków bankowych spółki, spółka również dokonywała dobrowolnych wpłat. Ww. urząd skarbowy nie był jedynym wierzycielem spółki, p-ko spółce prowadzono również inne postępowania egzekucyjne.

Pismem z dnia 19 lutego 2018 roku Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. udzielił informacji na temat wpłat podatku PIT-4R i VAT-7 za wnioskowany przez obrońcę oskarżonego M. N. okres, wskazując podmiot dokonujący wpłaty – dział egzekucji, włata własna spółki lub wpłata z egzekucji. Różnica w kwotach zobowiązań podatkowych pomiędzy decyzją orzekającą solidarną odpowiedzialność M. N. za zobowiązania spółki a kwotą widniejąca na liście zaległości przedłożonej na rozprawie 12.12.2017r. wynika z tego, że kwota zobowiązań jest określana w wysokości

zaległości na dzień wydania decyzji, kwota ta mogła ulec zmianie w wyniku na prowadzone postępowanie egzekucyjne w tym zakresie. W okresie od 1 stycznia 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku tytułem zaległości podatkowych spółka wpłaciła dobrowolnie kwotę 69.342,61 złotych, w toku egzekucji uzyskano kwotę 44.486,59 złotych, z tych kwot na zaległości objęte rozpoznawaną sprawą przekazano kwotę 45.930,85 zł, pozostałą kwotę tj. 64.663,19 zł zaliczono na wcześniejsze zobowiązania podatkowe spółki. Dla wszystkich wierzycieli spółki w tym okresie uzyskano łącznie kwotę 206.752,88 zł.

W toku egzekucji, w okresie objętym a.o., sporządzono protokoły o stanie majątkowym spółki w dniach 18.05.2011., (...).2011r., 04.03.2014r., nadto m.in. w dniu 02.09.2011r. spółka udzieliła pisemnych informacji o posiadanych kontach bankowych.

S. Z. (1) i M. N. (1) informowali Pierwszy Urząd Skarbowy o wierzytelnościach spółki (...) przedkładając m.in. rejestr sprzedaży VAT, niektóre z tych wierzytelności zostały zajęte w toku prowadzonych czynności egzekucyjnych. Problemy finansowe spółki wynikły m.in. z faktu, iż niektórzy kontrahenci pomimo wykonania usługi przez spółkę i wystawienia faktury nie dokonali zapłaty, jednakże sami oskarżeni nie podejmowali wystraszających działań by kwoty te samemu wyegzekwować, niejako ciężar ten przerzucają na fiskusa.

Dowód: odpis pełny KRS k. 64-70, 640-643, 707-713 doniesienie karne k. 1, 8, 15, 21, 23, 25, 27, 29, 32, 51, 85, 89, 124, 149, 229, 524, 554, 556, 561, karty weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek k.2,52, decyzje Naczelnika Pierwszego US w G. k. 4-7, lista zaległości vat k. 10, 16, 22, 24, 26, 30, 33, 84, 86, 90, 104, 150,157-158,230,243-244,525,530,555,993,1196-1197, lista zaległości PIT k.102-103v,159,241-242,557,560,800,992,1198-1198, zestawienie deklaracji podatkowych k. 632-635,994-995, zestawienie danych ze sprzedaży k. 995-997, rezygnacja S. Z. k. 45,1099, systemowe deklaracje PIT-4R k.1000-1003, systemowe deklaracje VAT k.1004-1050, deklaracje VAT-7 k.11-14, 17-20, 28, 30, pisma banków i historie rachunku bankowego k.896-917, 932-939, 940-951, 9538 – obaj oskarżeni, zawiadomienie M. N. o nieterminowym złożeniu deklaracji VAT-7 za wrzesień 2015r., rachunek zysków i strat, bilans na 31.12.2012r sporządzone 29.06.2013r., informacja dodatkowa do sprawozdania finansowego za rok 2012 k. 714, 715, 716-722, sprawozdanie zarządu z działalności w 2013 roku k.768-772, uchwały zgromadzenia wspólników z 26 sierpnia 2013 roku k.723-724, dokumenty z VII Wydziału Gospodarczego KRS SR Gdańsk-Północ w Gdańsku k.826-854860-, decyzja podatkowa k. 791-793, uchwały spółki k.1096, pismo S. Z. do Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku k.1098,1100, zestawienie tytułów egzekucyjnych wystawionych przez Pierwszy Urząd Skarbowy w G. k.1188-1190, decyzja o orzeczeniu solidarnej odpowiedzialności M. N. (1) k. 1235-1244, pismo Naczelnika Pierwszego urzędu Skarbowego w G. z załącznikami k.1243-1252, 1264-1271, 1277-1323,1329-1434, 1460, zestawienie dłużników S. za okres listopad 2010r., grudzień 2010r., styczeń, luty 2011r. k. 1469-1476, dokumenty przedłożone przez M. N. przy piśmie z dnia 04.05.2018r. przechowywane w kopercie opisanej „załącznik do wniosku dowodowego..”, dokumenty znajdujące się w kopercie opisanej „dokumenty złożone na rozprawie w dniu 20.02.2018r.”, dokumenty dotyczące prowadzenia przeciwko spółce innych postępowań egzekucyjnych przedłożone na rozprawie 10.04.2018r przechowywane w kopercie;

zeznania świadków: A. C. k. 73v, 194v, 1160-1161, A. P. k. 79v, 1161-1163, S. M. (1) k. 120v-122, D. S. k.128v-130, 1159-1160, W. K. k. 131v, 1163, M. S. k. 192v, 1163-1164, Z. P. k. 198v,1205-1206, K. L. k.342v-345, 1164-1165, S. M. (2) k. 346v-348, 1254-1255, J. Ł. /k. 364v-367, 567v-570,662-666,1204-1205, D. N. (1) k.368v-371 w zw. z k. 1207, K. B. k.528v-529, 1206-1207, B. P. k. 481v-487, 1202-1204,, W. O. k.409v-413, 1202, J. M. k. 393v, 1255, C. K. k.1255, E. W. k.1256, T. S. k.1265-1257;

Spółka nie wyznaczyła zgodnie z przepisem art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku ordynacja podatkowa osoby, do których obowiązków należy obliczanie i pobieranie podatków oraz terminowe wpłacanie organowi podatkowemu pobranych kwot, a także nie zgłosiła właściwemu miejscowo organowi podatkowemu imion, nazwiska i adresu tych osób.

Dowód: pismo (...) Urzędu Skarbowego w G. k.60

Oskarżony M. N. (1) przesłuchiwany w postępowaniu nie przyznał się do zarzutów. Złożył wyjaśnienia i odpowiadał na pytania obrońcy. Spółka rozpoczęła działalność w latach 2002-2004. Przez początkowy okres czasu spółka funkcjonowała normalnie, regulowała swe zobowiązania. Potem zdarzyło się, że część kontrahentów nie płaciła należności za wykonane usługi i powstawały problemy z tego tytułu. Kwota która nie wpłynęła do spółki to było około miliona złotych łącznie, efektem tego było to, że dochodziło do opóźnień we wpłatach dla US. Spółka zawarła w pewnym momencie z kierownikiem działu poborców umowę i wpłacała do US około 20000 zł miesięcznie z tytułu podatków i zaległości. Niestety w następnym okresie, nie pamiętał jaki to był rok, zmienił się kierownik tego działu, tych Poborców Skarbowych, a nowy człowiek, który przyszedł doprowadził do takiej sytuacji, że porozysłał do kontrahentów informacje czy zawiadomienia o zaległościach do US. W tym momencie wielu kontrahentów wypowiedziało spółce umowy i mimo wielu prób niestety sytuacja była nie najlepsza. Zaległości się piętrzyły. Jakies tam pieniądze wpływały, ale nie takiej wysokości jak wcześniej. Wpłacali ile mogli. Powstał konflikt w firmie. Każdy próbował ciągnąć w jakąś stronę. Nie wszystko było spójne i logiczne. Najważniejsi byli pracownicy, bo jakby nie dostali wypłaty to byłyby kolejne problemy, wynagrodzenia były wypłacane. Sytuacja była taka, że ponieważ reprezentacja była dwuosobowa to stanowisko jego i Z. były rozbieżne. Później była jeszcze taka sytuacja, że prezes S. Z. (1) złożył rezygnację i został sam. No i nie było drugiej osoby, żeby ten sposób reprezentacji był prawidłowy. S. Z. (1) pomimo złożonej rezygnacji dalej działał w spółce. Jego relacje z Z. na początku były dobre. Zgodnie z zasadą zarządu reprezentacji łącznej, żeby cokolwiek zrobić, w tym w zakresie dostępu do kont spółki, potrzebne były dwa podpisy. W pewnym momencie była taka sytuacja, że nie było kompletnego zarządu.

Zarówno on jak i S. Z. (1), w tym po rezygnacji z funkcji prezesa zarządu, zajmowali się faktycznie sprawami gospodarczymi spółki, każdy z nich coś robił, działalnością związaną z ochroną zajmował się S. Z. (1), on zajmował się działalnością handlową. Po przedłożeniu do akt tytułów wykonawczych wyjaśnił, iż są tytuły wykonawcze, które były stawiane przeciwko spółce. Przed Pierwszym Urzędem Skarbowym (...) toczyły się postępowania egzekucyjne w trakcie których przynajmniej kilkakrotnie zarówno on jak i S. Z. rozmawiali z osobą, która zajmowała się bezpośrednio egzekucją. Ustalali w jaki sposób spółka będzie realizować poszczególne tytuły i wpłaty, przynajmniej 2 -3 kronie w trakcie tych postępowań złożyli wniosek do US o zajęcie przysługujących spółce należności od dłużników, czyli wnieśli do US aby zajął te należności na podatki. Nie ma niestety kopii tych pism. Te pisma, które były złożone są na pewno w US. Taka sytuacja powodowała, że spółka nie miała wpływu na co wpłaty były zaliczane. Chce w tym postępowaniu pokazać, że przynajmniej tyle ile mogli, to pieniądze do US wpływały plus pieniądze z utargów sklepów. Wyjaśnił również, iż w okresie, którego dot. zarzuty prowadzone były postępowania egzekucyjne wobec spółki dot. wcześniejszych okresów od 2008r. Faktury za ok. 4 miesiące, które zostały złożone do US opiewały na kwotę ponad 420 tysięcy złotych. Urząd również mógł dokonać tutaj podsumowania. Urząd Skarbowy powinien w jakiś sposób odnieść się do tego i ściągnąć te należności z faktur na poczet zaległości podatkowych. Nie może być tak, że urząd wysłał pismo dotyczące zajęcia i na tym zakończył czynności. Spółka prowadziła parę postępowań sądowych celem dochodzenia należności. Nie wie na jakie kwoty. Były to postępowania o zapłatę faktur. Prawnik spółki oceniał czy jest realne egzekwowanie i czy jest sens kierować orzeczenia do komornika. W tamtym czasie decydował o tym razem z zarządem.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. N. k. 1139-1139, 1207, 1258, 1273, 1478-1479

Oskarżony S. Z. (1) nie przyznał się do zarzutów. Wyjaśnił, iż 28 lutego 2011 roku złożył rezygnację z pełnienia funkcji prezesa zarządu i od tej pory za wszystko odpowiada M. N. (1). Brak zapłaty zaliczek i podatków nie był spowodowany jego złą wolą. Wynikało to z tego, że ułożyły się tak klocki, tzn. kontrahenci nie płacili spółce. Te klocki zaczęły się w 2003 lub 2004 roku z (...) W.. Spółka wykonała usługę ochrony fizycznej hali piłki ręcznej oraz ochronę imprez masowych, czyli żużla. (...) miał podpisaną umowę sponsoringową z firmą (...), która płaciła im transzami jakieś kwoty a oni mieli S. przelewać pieniądze za wykonane usługi. Pamiętał, że za ochronę fizyczną było około 150 tysięcy złotych oraz ok. 60 tysięcy za ochronę meczów żużlowych. Oni mieli już wtedy poślizgnięcia z płatnościami dla spółki. Zapewniali jednak, że po zakończeniu sezonu żużlowego wszystko uregulują, jednak nie uregulowali swych zobowiązań. Sam był przesłuchiwany w US w tej sprawie. Mówił, wówczas że to, że nie płacą podatków, nie wynika ze złej woli, tylko z tego, że kontrahenci ich oszukali i nie płacili za usługi. US pablokował spółce wszystkie kąta. Po

złożeniu rezygnacji z funkcji prezesa zarządu nie czuł się już odpowiedzialny za rozliczenia spółki. Do jego rezygnacji z funkcji w zarządzie, to był partnerski podział obowiązków między nim a M. N., każdy odpowiadał za wszystko. W tym czasie obaj odpowiadali za płatności. Po złożeniu rezygnacji zajmował się tylko szkoleniami ponieważ, w spółce istniała akademie kształcenia. Po złożeniu rezygnacji z zasiadania w zarządzie nie zajmował się finansami ale orientował się w sytuacji bo przychodził na weekendowe szkolenia. Z tych szkoleń nie było wielkich kokosów. Po złożeniu rezygnacji nie miał wpływu na to co płacić. Po złożeniu rezygnacji nie decydował i nie miał wpływu na płatności w spółce. Poza prowadzeniem szkoleń nie zajmował się niczym innym w spółce. Jeśli chodzi o konto w Banku Spółdzielczym to miał kartę do tego konta i realizowałem jakieś płatności związane z ochroną. Były to pieniądze dla wykładowców, którzy prowadzili wykłady. Wiedział, że były prowadzone sklepy. Po złożeniu rezygnacji nie zajmował się sprawami finansowymi spółki. Nie przypomina sobie, czy podpisywał deklaracje podatkowe spółki. Brał udział w rozmowach z US. Jego rezygnacja została wpisana w KRS w 2016 lub 2017 roku. Nikt nie przedłożył tej rezygnacji do Sądu. Te zarzuty to nie wynik złej woli jego i M. N., tylko problemy wynikły przez to, że firmy im nie płaciły za wykonane usługi. Spółka wskazywała US swoich dłużników, a US zajmował konta spółki. Po 2011 roku podpisał dokumenty związane z działalnością spółki. KRS przysyłał do niego orzeczenia o ukaraniu grzywną związaną z niezłożeniem w terminie sprawozdań, byłem 2 lub 3 razy wzywany do tych rzeczy. Mówiłem o tym panu M. N. i przez ten nacisk, żeby nie być karany ponownie podpisał dokumenty składane do KRS i US. Prosił M. N. (1) by zgłosił do KRS jego rezygnację z pełnienia funkcji w zarządzie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. Z. (1) k. 44, 137v-138, 975-977, ww. wyjaśnienia odczytano na rozprawie k. 1139, wyjaśnienia k. 1208-1201,

Oskarżeni są osobami niekarani sędownie. M. N. (1) za 2016 rok wykazał dochód w kwocie 28.429,29 zł, S. Z. (1) w 2015 rok osiągnął przychód /pomniejszony już wydatki/ w kwocie 84.421,88 zł, w 2016r. w kwocie 85.319,87 zł, w 2017r. w kwocie 91.198,50 zł.

Dowód: informacja z K. k.1458-1459, informacja o dochodach k. 1451,1456-1457

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowym postępowaniu Sąd rozpoznawał łącznie dwie sprawy wniesione przez oskarżyciela publicznego oddzielnie p-ko S. Z. i M. Niemiec, w których zarzucono im popełnienie w tym samym czasie, tożsamyh czynów – dwóch przestępstw karnoskarbowych i dwóch wykroczeń skarbowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wszystkich dowodów ujawnionych i przeprowadzonych w toku rozprawy głównej, opierając się przede wszystkim na dokumentach a także zeznaniach świadków, częściowo wyjaśnieniach oskarżonego. Zgromadzony materiał dowodowy Sąd ocenił zgodnie z dyrektywami zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażonej w art.7 kpk.

Poddając szczegółowej i wszechstronnej analizie przeprowadzone w toku rozprawy głównej dowody tak zawnioskowane przez strony jak i przeprowadzone przez sąd z urzędu - co nastąpiło przy uwzględnieniu zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego, a także obowiązku tłumaczenia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego - Sąd doszedł do przekonania, że brak było podstaw do uznania oskarżonych za winnych zarzucanych w punktach 3 a.o. czynów z art. 57 §1 k.k.s. Co się zaś tyczy wykroczenia z art. 54§1 k.k.s. Sąd dopatrzył się przesłanek pozwalających na ocenę, iż społeczna szkodliwość czynu była znikoma, co skutkowało umorzeniem postępowania

Jako wiarygodne Sąd uznał dokumenty wymienione we wcześniejszej części uzasadnienia. Dokumenty te sporządzone zostały przez uprawnione do tego osoby i w sposób przewidziany przez przepisy prawa. Brak też w sprawie dowodów, mogących podważyć autentyczność lub wiarygodność tych dokumentów, prawdziwość znacznej części dokumentów przedkładanych przez oskarżonego N. i jego obrońcę potwierdził w toku rozprawy przedstawiciel oskarżyciela publicznego, który również pisemnie czy ustnie ustosunkował się wyjaśniając wątpliwości i zastrzeżenia podnoszone przez obrońcę M. N. i samego oskarżonego. Wypada w tym miejscu wskazać, iż przedmiotem zarzutów z pkt 1-3 nie było, kolokwialnie mówiąc, niezapłacenie zaległości podatkowych przez oskarżonych , a za niewyegzekwowanie tych

zaległości tak obrońca jak i M. N. starali się obciążyć fiskusa, ale brak zapłaty podatku – zaliczek na podatek dochodowy z tytułu wypłaconych wynagrodzeń jak i podatku należnego vat wynikającego ze składanych deklaracji vat-7. Wynika to być może z nieprawidłowego zrozumienia znamion strony przedmiotowej czynów zarzucanych w punktach 1-3 a.o.

Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków, tak pracowników spółki, współudziałowców tejże, księgowej prowadzącej rachunkowość spółki, w tym odczytanym zeznaniom zmarłej drugiej osoby zajmującej się prowadzeniem tej rachunkowości, jak i pracownikom urzędu skarbowego. Odmówiono wiarygodności jedynie zeznaniom M. B., co do której sporządzono stosowne zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia czynu zabronionego z art. 233§1 k.k. Zeznania współudziałowców spółki nie wniosły istotnych treści, wszak nie posiadali oni większej wiedzy na temat funkcjonowania spółki w inkryminowanym okresie.

Z zeznań ww. świadków, w tym prowadzącej rachunkowość spółki (...). Ł. i D. N. wynika, iż obaj oskarżeni mieli wiedzę o wysokości podatków składek do zapłaty, mieli wiedzę, że zaliczki na podatek dochodowy od łącznej kwoty wypłaconych wynagrodzeń nie są wpłacane do urzędu skarbowego w terminie, akceptowali to i nic de dacto nie zrobili by te zaliczki uiszczyć. Obie panie prowadzące rachunkowość spółki określiły współpracę z oskarżonymi jako bardzo trudną, obie też nie miały wpływu na dokonywanie płatności. Z zeznań osób zatrudnionych w spółce wynika, iż wynagrodzenia były wypłacane na podstawie sporządzonych list płac gotówką, przeważnie terminowo, czasami zdarzały się niewielkie opóźnienia czy płatności ratami. Zdecydowana większość pracowników nie miała wiedzy, iż S. Z. (1) złożył rezygnację z pełnienia funkcji prezesa zarządu, a ci którzy o tym wiedzieli lub coś na ten temat słyszeli, nie dostrzegli większych zmian w codziennym funkcjonowaniu spółki i jego roli w spółce.

J. Ł. kontynuująca prowadzenie po śmierci D. N. rachunkowość spółki dopiero w połowie 2015 roku została poinformowana przez S. Z., że on nie jest prezesem, po przekazaniu tej informacji S. Z. dalej do niej przychodził, przed otrzymaniem tej informacji obaj oskarżeni zajmowali się sprawami spółki, obaj byli informowani o wysokościach zaliczek, podatków, świadek nadmieniła, że chciała dostarczyć oskarżonym formularze do zapłaty ale oświadczyli jej, że nie chcą, że jak będą im potrzebne to ją o to poproszą. Świadek potwierdziła, że spółka była dłużnikiem jeszcze innych podmiotów niż urząd skarbowy, ale miała też swoich dłużników. Wskazać też należy na zeznania osoby zajmującej się sekretariatem spółki - (...), z zeznań której wynika, iż obaj oskarżeni zajmowali się prowadzeniem spółki, zaś S. Z. po rezygnacji z funkcji w zarządzie uczestniczył aktywnie w życiu spółki. Z zeznań ww. wynika, iż zajmowała się m.in. przygotowaniem wypłat wynagrodzeń, przygotowywała karty pracy. Generalnie nie było problemu z płatnościami. Zaliczki na podatek dochodowy naliczało biuro rachunkowe. Przygotowywała grafiki, karty pracy, kto ile przepracował w danym miesiącu i jaka wypłata przysługiwała a resztą, w tym przygotowaniem list płac, wyliczeniu zaliczek zajmowało się tym biuro rachunkowe. Przyjmowała również korespondencję wpływającą do spółki. Przyjmując ją widziała pisma z US, które przekazywałam „szefostwu”, zazwyczaj M. N., gdyż z nim miała większy kontakt. Na dokumentach płacowych które oskarżeni podpisywali były widoczne zaliczki, wszystko to było wyszczególnione.

Zawnioskowany przez obrońcę oskarżonego M. N. świadek C. K. zeznał, iż nie przypomina sobie spółki (...). Pracował jako komornik skarbowy do 10.04.2010 roku i nie kojarzył żadnego z oskarżonych. Również świadek E. W. nie miał żadnej wiedzy odnośnie tezy dowodowej na jaką został zawnioskowany przez obrońcę. Przyznał, iż do urzędu skarbowego przychodził M. Niemiec i wpłacał pieniądze ewentualnie on szedł do siedziby spółki po pieniądze, pracował jako poborca skarbowym. Nie miał żadnej wiedzy aby (...) występował o restrukturyzację zaległości podatkowych, odroczenia płatności. T. S. zeznał, iż wie, że taka spółka (...) istniała, z panem N. miałem kontakt w sprawie innej firmy ale jeżeli chodzi o (...) to nie. Drugiego z oskarżonych nie kojarzył ale wie, że taka osoba była, ale bezpośredniego kontaktu z nim nie miał.

Oskarżeni w postępowaniu nie przyznali się do popełnienia zarzucanych czynów, jednakże to nieprzyznanie w świetle zgromadzonego w sprawie dowodów co do zarzutów z pkt 1-2 a.o., Sąd potraktował jako realizację linii obrony mającą uchronić ich od poniesienia odpowiedzialności karnej. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych w części, w której nie przyznali się do zarzutów z art. 77§2 k.k.s. uznając ten fragment wyjaśnień za przyjętą przez oskarżonych linię obrony, mającą na celu zminimalizowanie ich odpowiedzialność czy przerzucenie jej na drugiego

współoskarżonego. Wyjaśnienia każdego z nich w tym zakresie są pokrętnie, niekonsekwentne, nielogiczne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego jak i z zeznaniami ww. wskazanych świadków – pracowników spółki, osób zajmujących się prowadzeniem rachunkowości spółki, z których to wynika iż pracownicy otrzymywali wynagrodzenia – gotówką, środki pochodziły z bieżącej działalności spółki. Podkreślić też należy, iż oskarżony Niemiec, w swych wyjaśnieniach nie wskazał na to, że nie miał wpływu czy też był on znacznie ograniczony, jakie płatności terminowo regulować a jakie nie. Z kolei pewien zakres linii obrony S. Z. oparty był na tym, iż za zobowiązania podatkowe spółki nie odpowiada bo 28 lutego 2011 roku bo „złożył skuteczną rezygnację z funkcji prezesa zarządu spółki”. Twierdzeniom tym przeczą poczynione ustalenia faktyczne wynikające z osobowych i nieosobowych źródeł dowodowych. Faktycznie powyższe oświadczenie o rezygnacji zostało złożone i przyjęte stosowną uchwałą. Wpis w KRS w tym zakresie ma charakter deklaracyjny a nie konstytutywny, niemniej jednak ustalenia faktyczne wykazały iż po dacie 28.02.2011r. oskarżony kilkakrotnie powoływał się w dokumentach spółki na pełnioną funkcję prezesa zarządu spółki, a jego faktyczną działalność w spółce należało określić jako co najmniej zajmowanie się sprawami gospodarczymi w tym finansowymi spółki w rozumieniu §3 art. 9 k.k.s. Abstrahując od wiedzy pracowników spółki o tym, czy nie pełnił on już funkcji prezesa zarządu, to zajmował się on dalej istotną częścią działalności spółki, co sam przyznał w swych wyjaśnieniach, czyli prowadzeniem szkoleń związanych z ochroną osób i mienia. Organizował te szkolenia, płacił wynagrodzenia prelegentom, miał dostęp do jednego z rachunków bankowych, który utworzył wspólnie z oskarżonym M. N. w Banku Spółdzielczym, gdzie dodatkowo wskazał, iż w spółce pełni funkcję prezesa zarządu. Dodatkowo złożył swe podpisy na dokumentach spółki, wskazanych przy ustaleniach faktycznych, w tym tych składanych obligatoryjnie do KRS, gdzie w treści informacji dodatkowej wyraźnie wskazano iż, zarząd spółki jest dwuosobowy, funkcję prezesa pełni on a vice prezesa M. N. (1) – zachodzi tu konieczność, niezależnie od powiadomienia przez sąd organów ścigania o podejrzeniu popełnienia czynu zabronionego polegającego na niezgłoszeniu wniosku o upadłość spółki, powiadomienia o podejrzeniu popełnienia czynu z art. 271 k.k. w sprawozdaniach zarządu, w których wskazano powyżej opisany skład zarządu, jak i w zakresie sposobu prowadzenia spraw spółki w inkryminowanym okresie, dochodzenia należności spółki - czynu z art. 296§1 lub 1a k.k. Dopiero we wrześniu 2016 roku oskarżony S. Z. wystąpił do KRS o wykreślenie go z funkcji prezesa spółki. Również sam M. Niemiec od 28 lutego 2011 roku wiedząc o sposobie reprezentowania spółki nie zrobił nic by zapewnić funkcjonowanie spółki zgodnie z wymogami wynikającymi z umowy spółki i zapisów KRS, by w procesie karnym z braku spełnienia wymogów formalnych regulujących działalność spółki uczynić część linii obrony, zapominając przy tym, że przez ten okres spółka cały czas funkcjonowała w obrocie gospodarczym. Jawi się więc jasny obraz oskarżonych jako osób które lekceważą sobie obowiązki wynikające z przepisów prawa związanych z powołaniem do organu spółki, zapominając, że spółka kapitałowa jest odrębnym od nich bytem.

Nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym twierdzenia oskarżonego M. N., o rzekomym ustnym porozumieniu dotyczącym spłat zaległości zobowiązań podatkowych zawartych z poborcami skarbowymi. Ustalono natomiast, iż Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. nie wydawał decyzji udzielających rat lub odraczających termin płatności zaległości podatkowych (...) Sp. z o.o. za lata 2011-2015, ww. spółka nie składała też do ww. urzędu wniosków o udzielenie ulgi w zapłacie zaległości podatkowych.

Za wiarygodną sąd uznał natomiast tą część wyjaśnień oskarżonych, która znalazła swe odzwierciedlenie przede wszystkim w dokumentach powołanych przy ustaleniach faktycznych, chodzi tu o ich depozycje dotyczące standingu finansowego spółki, istnienia wcześniejszych zajęć egzekucyjnych wynikających również z wcześniejszych zaległości podatkowych, m.in. zajęć rachunków bankowych, w tym tych zajęć dokonanych przez urząd skarbowy. Zgromadzone dokumenty uwiarygodniły wyjaśnienia oskarżonych, iż w inkryminowanym okresie w zakresie zarzutów z pkt 3 dotyczącego braku płatności podatku naliczonego VAT wykazywanego w składanych każdego miesiąca deklaracjach podatkowych nie była ich celowym i umyślnym działaniem, a wynikała tak z ww. postępowań egzekucyjnych, jak i braku płatności przez niektórych kontrahentów za wykonane usługi. To od oskarżyciela w toku rozprawy Sąd pozyskał informację, jakie kwoty w inkryminowanym okresie pozyskano od spółki, że część z nich zaliczono na wcześniejsze zaległości podatkowe niż na te zobowiązania związane z zarzutami, jaką kwotę spółka wpłaciła dobrowolnie. Wskazać należy tutaj, odnosząc się do argumentu przedstawionego przez obrońcę w głosach stron, że nijak się mają wywody obrońcy o ew. odpowiedzialności karnej z art. 302 kk w sytuacji gdy w inkryminowanym okresie spółka dokonywała

wpłat do Urzędu Skarbowego dobrowolnie i oczywistym jest, że wpłat tych nie dokonano bez wiedzy oskarżonych. W tym zakresie wyjaśnienia te wespół z uwiarygadniającymi je informacjami pozyskanymi na żądanie sądu od oskarżyciela publicznego przyczyniły się do uniewinnienia oskarżonych od zarzutu z art. 57§1 k.k.s. /finansowy organ postępowania przygotowawczego, który wniósł a.o. do sądu nie złożył wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku/.

Nadto należy wskazać iż znaczna część wyjaśnień oskarżonych dotycząca egzekwowania przez urząd skarbowy zaległości podatkowych spółki dotyczyła zdarzeń nie będących przedmiotem obecnie rozpoznawanej sprawy.

Reasumując wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego, Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela skarbowego i uznał, że obaj oskarżeni podlegają odpowiedzialności karnej za zarzucane przestępstwa karnoskarbowe z art. 77§ 2 k.k. Co do zarzutów z pkt 1 Sąd z opisu czynu wyeliminował zachowania dotyczące braku zapłaty zaliczek za miesiące grudzień 2011 roku i marzec 2012, albowiem zaliczki za te miesiące zostały zapłacone i nie wykazywano ich w zestawieniach, co skutkowa zmniejszeniem się kwoty łącznej niewpłaconych zaliczek. Sąd doprecyzował też opisy czynów poprzez wskazanie, co wynika z odpisu KRS i innych dokumentów, że w zarządzie spółki M. Niemiec pełnił funkcje wiceprezesa a nie prezesa zarządu.

Zgodnie z brzmieniem art. 77 § 1 k.k.s. płatnik lub inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie. Paragraf 2 cyt. przepisu stanowi iż jeżeli kwota niewpłaconego podatku jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych. Ww. przepis penalizuje samo nieodprowadzenie w terminie pobranych od podatnika kwot podatku Z kolei zgodnie z §3 art. 9 k.k.s. za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną. Podmiotem czynu zabronionego stypizowanego w art. 77 k.k.s. jest m.in. płatnik. Zgodnie z regułą kaskadowego odesłania do ordynacji podatkowej, zawartej w art. 53 § 30, płatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej zobowiązana na podstawie przepisów prawa podatkowego do 3 czynności: obliczenia podatku, jego pobrania od podatnika oraz wpłacenia we właściwym terminie organowi podatkowemu (art. 8 ordynacji podatkowej). Ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych nakazuje płatnikom wpłacać pobrane zaliczki na podatek dochodowy do 20 dnia miesiąca następnego (art. 38 u.p.d.o.f.). Nie budzi wątpliwości iż wobec zatrudniania osób fizycznych płatnikiem ww podatku była spółka z .o.o S..

Przez pobranie od podatnika podatku rozumie się nie tylko fizyczne przejęcie od podatnika określonej kwoty stanowiącej część jego wynagrodzenia brutto, ale także samo potrącenie mu z wynagrodzenia kwoty należnego podatku (zaliczki na podatek), stąd już od dawna wskazuje się w orzecznictwie, że pobraniem podatku jest też czynność techniczna polegająca na takim potrąceniu, bez względu na to, czy potrącający ją płatnik posiada środki finansowe na odprowadzenie pobranego podatku, działalność gospodarczą, spłatę zobowiązań, wypłatę wynagrodzeń itd. /vide wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 12; wyrok SN z dnia 2 sierpnia 2002 r., IV KKN 426/98, LEX nr 55193/ W konsekwencji samo wypłacenie pracownikowi wynagrodzenia, po odliczeniu uprzednio obliczonego podatku lub zaliczki nań, stanowi pobranie podatku od podatnika (vide wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1999 r., III KKN 434/97, Prok. i Pr. 2000, nr 1, poz. 16). Na gruncie prawa karnego skarbowego nie działa przy tym kontratyp stanu wyższej konieczności. Ewentualne problemy finansowe płatnika mogą być natomiast uwzględniane przy rozważaniu rodzaju i rozmiaru kary za czyn z art. 77 § 1 lub 2 k.k.s. /vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r., I KZP 2/03, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 57./.

W ocenie Sądu Najwyższego "niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejęciu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość" (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 12; wyrok SN z dnia 2 sierpnia 2002 r., IV KKN 426/98, LEX nr 55193). W orzecznictwie wyrażany jest pogląd, że podatek jest pobrany wówczas, gdy dokonano jego potrącenia, tj. gdy

wypłacono podatnikowi kwotę pieniężną po odliczeniu podatku podlegającego pobraniu (wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1999 r., III KKN 434/97, Prok. i Pr. 2000, nr 1, poz. 16; wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 12). Problem pobrania podatku jest związany z występującymi w praktyce sytuacjami, gdy sprawca (płatnik) nie posiada środków finansowych na uiszczenie podatku podatnik – a taka sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie miała miejsca. Najczęściej wówczas przyjmuje się fikcję pobrania podatku "na papierze", gdy tymczasem w rzeczywistości płatnik nie dysponuje pieniędzmi na wpłatę podatku. Sąd Najwyższy w kilku orzeczeniach akcentował, że kondycja finansowa płatnika nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnoskarbowej płatnika (por. wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 12; wyrok SN z dnia 2 sierpnia 2002 r., IV KKN 426/98, LEX nr 55193; wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1999 r., III KKN 434/97, Prok. i Pr. 2000, nr 1, poz. 16; postanowienie SN z dnia 25 października 1995 r., I KZP 30/95, OSP 1996, z. 4, poz. 68). Słusznie przyjmuje się bowiem, że środki pieniężne nie należą do płatnika, należą do podatnika (do czasu pobrania) i do Skarbu Państwa (od czasu wpłacenia), powinnością zaś płatnika jest jedynie obliczyć, pobrać podatek i wpłacić go na rachunek organu. Jeżeli płatnik środki finansowe posiada, przeznacza je jednak na inny uzasadniony ekonomicznie cel, zwłaszcza na podtrzymanie działalności gospodarczej, w grę wchodzi jedynie umniejszenie winy, nigdy zaś jej wyłączenie. Jeżeli jednak płatnik środków finansowych nie posiada, czego najlepszym wyrazem jest niedokonanie wypłaty wynagrodzeń pracownikom przy pobieranym podatku dochodowym od osób fizycznych, nie można środków tych również pozyskać na innej drodze (np. poprzez kredyt czy pożyczkę), odpada wina, nie można bowiem od płatnika w takiej sytuacji wymagać zachowania zgodnego z prawem, którego on nie jest w stanie wykonać.

Z zeznań świadków tak pracowników jak i osób prowadzących rachunkowość spółki wynika, iż wynagrodzenia były wypłacane w gotówce w oparciu o sporządzane listy płac, zdarzały się niewielkie opóźnienia czy wypłaty ratami, jednak środkami finansowymi na wynagrodzenia spółka dysponowała, oskarżeni zaś otrzymywali comiesięczne informacje o wysokości zaliczek koniecznych do zapłaty z tytułu wypłaconych wynagrodzeń.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego w sposób nie budzący wątpliwości wynika, iż Spółka jako płatnik podatku dochodowego złożyła w (...) Urzędzie Skarbowym w G. deklarację PIT-4R za miesiące objęte zarzutem oskarżenia. W przedmiotowej deklaracji wykazano, iż dokonano wypłat wynagrodzenia pracownikom i pobrano podatek do przekazania na rzecz urzędu skarbowego. Jednakże Spółka nie dochowała ustawowego terminu zapłat.

Łączna kwota nie wpłaconego w terminie podatku wyniosła odpowiednio 17.196,12 złotych oraz 72.393,00 złotych. Z uwagi na to, że są to kwoty tzw. małej wartości - w rozumieniu art. 53§14, a więc kwoty, które w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekraczały dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia, przekraczające jednocześnie ustawowy próg w rozumieniu art. 53§6 k.k.s. w zw. z art. 53§3 k.k.s. działanie oskarżonych każdorazowo wyczerpało znamiona art. 77§2 k.k.s., a więc uprzywilejowanego typu przestępstwa. W przedmiotowej sprawie płatnikiem była osoba prawna zorganizowana jako spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) realizacji znamienia podmiotu czynu zabronionego z art. 77 k.k.s. będącego osobą prawną uwarunkowane jest uprzednim stwierdzeniem, czy podmiot ten wykonał obowiązek wskazania osoby fizycznej pełniącej funkcje płatnika, o którym mowa w art. 31 ordynacji podatkowej. W sytuacji zaniechania wykonania tego obowiązku przez płatnika będącego spółką prawa handlowego, w ocenie Sądu Najwyższego sprawcą czynu zabronionego z art. 77 k.k.s. jest zarząd (por. wyrok SN z dnia 2 lipca 2002 r., IV KK 164/02, OSNKW 2002, nr 11-12, poz. 106) Z informacji uzyskanej z (...) Urzędu Skarbowego wynika, iż Spółka nie wyznaczyła zgodnie z art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku ordynacja podatkowa osoby, do której obowiązków należy obliczanie i pobieranie podatków oraz terminowa wpłata organowi podatkowemu pobranych kwot.

W poddanym do osądzenia stanie faktycznym zarząd spółki był organem dwuosobowym. Obaj oskarżeni faktycznie też zajmowali się jej sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi. W niniejszej sprawie ustalono, że sporządzeniem deklaracji podatkowych spółki zajmował się podmiot zewnętrzny – jednakże nie byli oni obowiązani i uprawnieni do dokonywania płatności za spółkę. W takiej też sytuacji faktycznej należało przyjąć, że podmiotem czynu zabronionego są osoby kierujące płatnikiem, jak i zajmujące się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi tj. obaj oskarżeni /tak też T. O. w: Orzecznictwo Sądów Polskich (...)/ glosa do wyroku SN z dnia 2 lipca 2002 r., IV KK 164/02./.. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r. w sprawie IV KK 164/02 „ skoro

zarząd spółki prowadzi sprawy tej spółki, a pracami zarządu kieruje jego prezes, to jeżeli nie powierzono spraw spółki jako płatnika podatku od wynagrodzeń osób fizycznych (zaliczek na ten podatek) innemu z członków zarządu albo kierownikowi innej komórki organizacyjnej tej firmy, prezes zarządu spółki jest tą osobą, która zajmuje się jej sprawami gospodarczymi w powyższym zakresie, jeżeli nie dojdzie do wskazania, stosownie do art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 ze zm.) innej jeszcze osoby odpowiedzialnej za czynności spółki jako płatnika podatku. Oskarżony M. N. jako wiceprezes zarządu miał wiedzę o rezygnacji z funkcji prezesa zarządu S. Z. (1), nie podjął żadnych czynności by doszło do wybrania na tą funkcję nowej osoby, jak i zwlekano z wykreśleniem S. Z. z KRS. Niemniej jednak materiał dowodowy w sposób nienudzający wątpliwości wykazał, iż w inkryminowanych okresach obaj oskarżeni na podstawie faktycznego wykonywania zajmowali się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi spółki. Wynika to z analizy wyjaśnień każdego z oskarżonych, jak i zeznań przesłuchanych świadków. Nadto z ustaleń Sądu wynika, iż już po rezygnacji i jej przyjęcia z funkcji w zarządzie, S. Z. (1) podpisywał dokumenty finansowe spółki posługując się przy tym pieczęcią „prezes zarządu”.

Jak wskazano powyżej znamię czynności wykonawczej przestępstwa skarbowego z art. 77 k.k.s. realizuje się przez samo nie wpłacenie na rachunek właściwego urzędu skarbowego kwoty pobranej od podatników z tytułu ich zobowiązań podatkowych. W razie zaniechania wykonania obowiązku odprowadzenia pobranego podatku lub zaliczki na podatek nie usprawiedliwiają płatnika względy dotyczące kondycji finansowej reprezentowanego przez niego podmiotu gospodarczego. Pobrany podatek nie stanowi mienia, którym płatnik może swobodnie dysponować. Bez znaczenia jest tu okoliczność, czy płatnik posiada środki na bieżącą działalność gospodarczą. Okoliczność ta może mieć jedynie znaczenie przy ocenie społecznej szkodliwości czynu i przy ocenie zawinienia. "Pobranie podatku" to wypłacenie pracownikowi wynagrodzenia po odliczeniu uprzednio obliczonej zaliczki na podatek (wynagrodzenia netto). Przewidziane w art. 77 k.k.s. "pobranie" przez płatnika od podatnika kwot zobowiązania podatkowego nie musi więc polegać na fizycznym przejściu od podatnika określonej kwoty stanowiącej część tzw. wynagrodzenia brutto podatnika, gdyż pracodawca (jako płatnik zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych) nie dokonuje wypłaty pracownikowi (płatnikowi) kwoty wynagrodzenia brutto i nie odbiera mu następnie kwoty stanowiącej zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych. Niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi także polegać na fizycznym przejściu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość. W konsekwencji samo wypłacenie prawnikowi wynagrodzenia, po odliczeniu uprzednio obliczonego podatku lub zaliczki na nań, stanowi pobranie podatku od podatnika. ojęcie niewpłaconej kwoty podatku należy natomiast rozumieć jako kwotę pobraną od podatnika z tytułu podatku, lecz niewpłaconą w przepisany terminie na rachunek organu podatkowego.

Z zeznań przesłuchanych świadków wynikało, iż w inkryminowanym okresie sytuacja finansowa spółki pozwalała na wypłatę wynagrodzeń - i faktycznie je wypłacano -, a tym samym na odprowadzenia zaliczek.

Przestępstwo karnoskarbowe z art. 77 k.k.s. można popełnić umyślnie w obu postaciach zamiaru - bezpośrednim i ewentualnym. Nie jest przy tym konieczna żadna szczególna motywacja sprawcy niewpłacającego pobranego podatku. W ocenie Sądu oskarżeni przypisanych czynów dopuścili się co najmniej w zamiarze ewentualnym. Przypisane oskarżonym zaniechania działania tj. niewpłacenie w terminie pobranego podatku za wskazane miesiące złożyły się każdorazowo na jeden czyn ciągły w rozumieniu art. 6§2 k.k.s albowiem zostały one podjęte w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, czyli gdy sprawca sukcesywnie powtarza swoje pierwsze zachowanie, w praktyce najczęściej z uwagi na niewykrycie tego pierwszego, mimo że na samym początku, przed pierwszym zachowaniem, nie zakładał takiej wielokrotności.

Do przypisania przestępstwa z art. 77 § 2 k.k.s. nie jest wymagane „uporczywe” nie wpłacanie w terminie podatku. Do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej za czyn z art. 77 § 2 k.k.s. wystarczający jest już sam brak terminowości w dokonywaniu wpłat pobranego podatku.

W zakresie zarzutów z punktów 1 i 2 brak było podstaw do przyjęcia, iż wszystkie opisane tam zachowania stanowiły jeden czyn ciągły, zbyt długi okres bowiem dzieliło ostatnie zachowanie z czynu z punktów 1 z pierwszym zachowaniem

z punktów 2 – odpowiednio maj 2012, luty 2013, czyli 8 miesięcy, co wyłącza możliwość przyjęcia konstrukcji tak czynu ciągłego jak i ciągu przestępstw.

Zgodnie z §3 art. 9 k.k.s. za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną. Analizowany przepis przewiduje specyficzną regulację określającą podstawy odpowiedzialności karnej za sprawstwo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego w sytuacji, gdy konstrukcja typu czynu zabronionego o charakterze indywidualnym określa podmiot sprawczy, wykorzystując terminologię stosowaną w ustawach podatkowych. Przepis ten służy rozwiązaniu przypadków, w których z uwagi na konstrukcję znamion przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego o charakterze indywidualnym dochodzić może do sytuacji, gdy norma sankcjonowana adresowana jest do podmiotu niebędącego osobą fizyczną, spełniającego cechy wymagane od sprawcy przestępstwa indywidualnego (np. podmiotu będącego podatnikiem, płatnikiem, rezydentem, producentem, importerem, inkasentem), zaś norma sankcjonująca przewiduje możliwość orzeczenia sankcji karnej wyłącznie wobec osoby fizycznej, niewskazanej w zestawie znamion ustawowych danego czynu zabronionego. W takim przypadku, jak trafnie wskazuje się w piśmiennictwie, dochodzi do rozwarstwienia zakresu normowania normy sankcjonowanej określającej zachowania zakazane lub nakazane innym podmiotom niebędącym osobami fizycznymi niż wskazane w zakresie zastosowania normy sankcjonującej. W takim przypadku dla stworzenia podstaw do odpowiedzialności karnej za przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe konieczne jest wprowadzenie do kodeksu karnego skarbowego rozwiązania służącego do poszerzenia zakresu odpowiedzialności karnej za sprawstwo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego.

W piśmiennictwie wskazuje się, że obok poszerzenia zakresu odpowiedzialności w aspekcie podmiotowym art. 9 § 3 k.k.s., określając przesłanki odpowiedzialności „jak za sprawstwo”, pełni również istotną funkcję gwarancyjną. Określając przesłanki odpowiedzialności osoby fizycznej zajmującej się na podstawie jednego z wymienionych w art. 9 § 3 k.k.s. źródeł sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi innego podmiotu, komentowany przepis określa zarazem taksatywnie przesłanki uzasadniające odpowiedzialność takiej osoby „jak sprawcy”, poza którymi brak podstaw do ponoszenia odpowiedzialności karnej za sprawstwo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego. Osoba ponosząca odpowiedzialność „jak sprawca” na podstawie art. 9 § 3 k.k.s. może zrealizować podczas zajmowania się sprawami gospodarczymi innego podmiotu w całości znamiona czynu zabronionego, a więc w formie sprawstwa pojedynczego, lub zrealizować je, działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą albo kierując ich wykonaniem przez inną osobę, albo wreszcie wydając innej osobie polecenie wykonania czynu zabronionego. Przepis art. 9 § 3 k.k.s. wskazuje, że warunkiem odpowiedzialności osoby fizycznej jak za sprawstwo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego jest „zajmowanie się sprawami gospodarczymi, w szczególności zaś finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną” na podstawie jednego z taksatywnie wskazanych w art. 9 § 3 k.k.s. źródeł, tj. „na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania”. Pojęcie „zajmowania się sprawami gospodarczymi” należy rozumieć analogicznie do tego, jak interpretowany jest występujący na gruncie art. 308 k.k. oraz art. 296 k.k. zwrot „zajmuje się sprawami majątkowymi”. W szczególności zaś trzeba przyjąć, że termin „zajmuje się” obejmuje wszelkie zachowania się polegające na rozstrzyganiu w sprawach gospodarczych, w szczególności zaś finansowych, lub współdziałaniu w rozstrzyganiu w tych sprawach albo też wpływaniu na rozstrzygnięcia, chociażby miało to charakter jednorazowy. Trafnie wskazuje się w orzecznictwie, że przepis art. 9 § 3 k.k.s. ani żaden inny przepis kodeksu karnego skarbowego „nie definiują pojęcia spraw gospodarczych. Jednak w kontekście art. 9 § 3 k.k.s. nie ma wątpliwości, że pojęcie to obejmuje wszelakiego rodzaju czynności prawne i faktyczne, które są podejmowane w związku z działalnością określonego podmiotu. Muszą one jednak dotyczyć sfery gospodarczej, a więc organizacji oraz wymiany dóbr i usług. Trafnie wskazuje się w piśmiennictwie, że szczególna podstawa odpowiedzialności przewidziana w art. 9 § 3 k.k.s. odnosi się wyłącznie do osoby, która „zajmuje się sprawami gospodarczymi”, w szczególności finansowymi, co sprawia, iż zachowanie polegające na „zajmowaniu się” sprawami gospodarczymi charakteryzować się musi pewną dozą samodzielności, osoba ta musi posiadać uprawnienia do samodzielnego podejmowania decyzji i ich realizacji. Zajmowanie się sprawami gospodarczymi, w szczególności

finansowymi, objawiać się zatem powinno działaniami stanowczymi i decyzyjnymi. I taki właśnie miał charakter czynności podejmowanych w spółce przez oskarżonych, w tym przez S. Z. po złożeniu rezygnacji z funkcji w zarządzie. Specyficzna podstawa „zajmowania się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi” określona w art. 9 § 3 k.k.s. identycznie jak w art. 308 k.k. poprzez zwrot „faktycznego wykonywania” obejmuje wszelkie sytuacje, w których określona osoba zajmuje się sprawami gospodarczymi takiego podmiotu faktycznie bez żadnego tytułu prawnego. Sformułowanie użyte w treści art. 9 § 3 k.k.s. nawiązuje do znanej polskiemu prawu cywilnemu konstrukcji prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia.

Podkreślano już powyżej, iż skoro zarząd spółki prowadzi sprawy spółki, a pracami zarządu kieruje jego prezes, to jeżeli nie powierzono spraw spółki jako płatnika podatku od wynagrodzeń osób fizycznych (zaliczek na ten podatek) innemu z członków zarządu albo kierownikowi innej komórki organizacyjnej tej firmy, prezes zarządu spółki jest tą osobą, która zajmuje się jej sprawami gospodarczymi w powyższym zakresie, jeżeli nie dojdzie do wskazania, stosownie do art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 ze zm.) innej jeszcze osoby odpowiedzialnej za czynności spółki jako płatnika podatku. Zgodnie zaś z art. 31. Osoby prawne oraz jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, będące płatnikami lub inkasentami, są obowiązane wyznaczyć osoby, do których obowiązków należy obliczanie i pobieranie podatków oraz terminowe wpłacanie organowi podatkowemu pobranych kwot, a także zgłosić właściwemu miejscowo organowi podatkowemu imiona, nazwiska i adresy tych osób. Zgłoszenia należy dokonać w terminie wyznaczonym do dokonania pierwszej wpłaty, a w razie zmiany osoby wyznaczonej - w terminie 14 dni od dnia, w którym wyznaczono inną osobę.

W chwili popełnienia przypisanego czynu każdy z oskarżonych był osobą dorosłą w rozumieniu art.10§1 k.k.(a contrario), nie zachodziły przy tym okoliczności wyłączające poczytalność lub wskazujące, że nie zdawał sobie sprawy z bezprawności swojego zachowania. Podczas analizy niniejszej sprawy Sąd stwierdził również, że nie zachodził żaden kontratyp uchylający bezprawność czynów oskarżonych. Świadomie złamali oni przepisy prawa tak karno-skarbowego jak i podatkowego, zdając sobie sprawę z ich treści i zagrożenia karą swojego zachowania. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonych – w szczególności nie byli oni ograniczeni w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. Nie zachodziła również czasowa niepoczytalność oskarżonych. Są oni całkowicie zdolni do ponoszenia odpowiedzialności karnej za zachowania, których się dopuścili.

Jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kar jednostkowych grzywny i kary łącznej Sąd potraktował dotychczasową niekaralność oskarżonych, prowadzenie ustabilizowanego trybu życia, spowodowanie uszczupień których wysokość nie jest wielka. Z drugiej strony przeciwko oskarżonym przemawiał fakt akceptowanie świadomego nieuiszczenia w terminie zaliczek mimo posiadanych na to przez Spółkę środków – skoro wynagrodzenia wypłacono. Sąd uwzględnił również okoliczność obciążającą, iż uszczuplona należność publicznoprawna do tej pory nie została uiszczona, działanie przez stosunkowo długi okres czasu. Sąd miał również na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze tak w stosunku do oskarżonych jak i innych osób, ukształtowanie tak u oskarżonych jak i osób trzecich przeświadczenia o nieopłacalności popełniania przestępstw karno-skarbowych.

Wymierzając oskarżonym kary Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w treści art. 12 i 13 k.k.s.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonym za zarzucane przestępstwa z pkt 1 karę grzywny w wysokości po 25 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych, za zarzucane przestępstwa z pkt 2 karę grzywny w wysokości po 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych, określając liczbę stawek dziennych sąd miał na uwadze różnice w wysokości uszczuplonych należności publicznoprawnych. Jednakże tak ilość stawek dziennych jak i wysokość każdej z nich oscylują w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Zdaniem Sądu jednostkowe kary grzywny w zasądzonej wysokości, więc w dolnych granicach ustawowego wymiaru, spełnią cele kary w zakresie prewencji indywidualnej, wpłyną na oskarżonych wychowawczo i spowodują, że nie będą oni w przyszłości popełniali przestępstw oraz spowodują u nich przekonanie o nieopłacalności popełniania tego rodzaju przestępstw w przyszłości, jak również uczynią zadość wymaganiom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tak ukształtowane kary

obaj oskarżeni są w stanie wykonać, pozwala na to ich sytuacja majątkowa i osiągnięte dochody. Ustalenia faktyczne zezwalały na wymierzenie oskarżonym jednakowych kar, ich udział w przypisanych przestępstwach był równomierny, w tym samym stopniu ponoszą odpowiedzialność za ww. czyny.

Orzeczenie wobec każdego z oskarżonych jednym wyrokiem dwóch jednorodzących kar zrodziło konieczność ich połączenia. W efekcie, w punkcie III wyroku wymierzono oskarżonym karę łączną 110 stawek dziennych w wysokości po 100 złotych każda stawka. Za przyjęciem w obu przypadkach, w przeważającej mierze, zasady absorpcji przemawia podobieństwo naruszonych dóbr prawnych, tożsamość pokrzywdzonego, bliski ale nie ścisły związek czasowy badanych czynów i podobne okoliczności ich popełnienia. Przeciwno całkowitemu zastosowaniu zasady absorpcji przemawiał przede wszystkim wzgląd na cele kary.

Zgodnie z treścią przepisu artykułu 24 §1 k.k.s. za karę grzywny wymierzoną sprawcy przestępstwa skarbowego czyni się w całości albo w części odpowiedzialną posiłkowo osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną, jeżeli sprawcą czynu zabronionego jest zastępca tego podmiotu prowadzący jego sprawy jako pełnomocnik, zarządca, pracownik lub działający w jakimkolwiek innym charakterze, a zastępowany podmiot odniósł albo mógł odnieść z popełnionego przestępstwa skarbowego jakąkolwiek korzyść majątkową. Nie ulega wątpliwości, iż obaj oskarżeni prowadzili sprawę (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Nie ulega również wątpliwości, iż spółka ta odniosła korzyść majątkową nie uiszczając pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń, Sąd zaś przypisał obojgu oskarżonym sprawstwo za to przestępstwo karne-skarbowe. W związku z powyższym Sąd na mocy art. 163 k.k.s. w zw. z art. 24 §1 k.k.s. uczynił za kary grzywny orzeczone wobec oskarżonych w całości odpowiedzialną posiłkowo tę spółkę.

Co do zarzutu z art. 54§1 i 3 k.k.s. /odpowiednio pkt 4 aktów oskarżenia/.

Podatnik zobowiązany do opodatkowania na podstawie ustawy o podatku od towarów i usług, który uchyla się od obowiązków podatkowych określonych w tych ustawach, nie składa wymaganych przez te ustawy comiesięcznych deklaracji- co należy traktować też jako nieujawnienie podstawy czy przedmiotu opodatkowania-, i naraża przez to Skarb Państwa na uszczuplenie tych podatków, popełnia przestępstwo lub wykroczenie skarbowe z art. 54 § 1, 2 lub §3 k.k.s., którego przedmiotem jest wielkość narażonego na uszczuplenie podatku.

Oskarżeni co prawda naruszyli obowiązki wynikające z art. 99 ust. 1 i art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, niemniej jednak zwrócić należy iż deklaracja podatkowa wskazana w zarzucie została złożona 29 września 2015 roku, tak więc opóźnienie wynosiło jedynie 4 dni, samo zaś pismo dotyczące zgłoszenia tego opóźnienia i stanowiące niejako samodeniuncję, zostało sporządzone przez oskarżonego M. N. już 26 września 2015 roku .

W myśl art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca o podatku od towarów i usług podatnicy, o których mowa w art. 15, są obowiązani składać w urzędzie skarbowym deklaracje podatkowe za okresy miesięczne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu, z zastrzeżeniem ust 2-10 i art. 133. Zgodnie z art. 103 ust. 1 w/w ustawy podatnicy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego, z zastrzeżeniem ust. 2-4 i art. 33. Czyn zabroniony uchylania się od opodatkowania z art. 54 k.k.s. ma charakter materialny. Ustawowo stypizowanym skutkiem jest narażenie na uszczuplenie podatku - tj. konkretne niebezpieczeństwo wystąpienia uszczerbku finansowego na skutek zaniechania uiszczenia względnie zaniechania zadeklarowania uiszczenia podatku przez osobę zobowiązaną. W praktyce stosowania prawa rzadko się zdarza, że sprawca zachowaniem polegającym na nie ujawnieniu przedmiotu lub podstawy opodatkowania czy nie złożeniu deklaracji powoduje niebezpieczeństwo uszczuplenia podatku. Najczęściej sprawca powoduje skutek w postaci uszczuplenia podatku, co też i miało miejsce w niniejszej sprawie, kwota uszczuplenia wyniosła 1.494,00 zł, tak więc czyn ten stanowi wykroczenie z art. 54§3 k.k.s. Mając na uwadze powyższe okoliczności tj. niewielkie opóźnienie w złożeniu tej deklaracji, nadto ujawnienie tego faktu przez oskarżonego M. N. zanim wszczęto postępowania karne,

Sąd doszedł do przekonania, że w świetle całokształtu materiału dowodowego, zarzucany oskarżonym czyn z art. 54§3 k.k.s. cechuje się znikomym stopniem społecznej szkodliwości, dlatego też postępowanie wobec oskarżonych na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w związku z art. 1 § 2 k.k.s. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. należało umorzyć /pkt VI wyroku/.

Zgodnie z treścią przepisu art. 1 § 2 k.k.s. nie jest przestępstwem lub wykroczeniem skarbowym czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma. Należy przy tym wskazać, iż typ czynu zabronionego jest wzorcem zgeneralizowanym i abstrakcyjnym, zawierającym elementy konstytutywne dla bezprawności i karalności czynu. Konkretny i indywidualny czyn, zawierający wszystkie znamiona wzorca, będzie z reguły wykazywał właściwy dla czynów realizujących znamiona danego typu stopień społecznej szkodliwości. Ten stopień społecznej szkodliwości pozwala ów konkretny i indywidualizowany czyn uznać za karygodny. Cechy indywidualizujące czyn mogą jednak powodować, że jego ujemna zawartość będzie, z punktu widzenia założonego przez ustawodawcę stopnia społecznej szkodliwości, nietypowa. Jeżeli ta ujemna zawartość czynu jest atypowo niska i osiąga poziom znikomego stopnia społecznej szkodliwości, to pomimo realizacji przez czyn znamion typu czynu zabronionego, nie będzie podstawy do traktowania takiego czynu jako przestępstwa. Ten konkretny, indywidualizowany czyn nie jest czynem karygodnym. (zob. Kazimierz Buchała, Andrzej Zoll „Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz.” Zakamycze 1998, tom 1, str. 20-21, teza 25 i 27). Szczególnym zadaniem Sądu w każdej sprawie jest ocena stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa w ramach przyjmowanej kwalifikacji prawnej, by czyny błahe zostały odróżnione od poważnych, a każdy z nich został odpowiednio ukarany. Sankcje prawa karnego winny być stosowane tylko do czynów zabronionych które osiągają pewien pułap społecznej szkodliwości. Wymiar sprawiedliwości nie może reagować użyciem sankcji prawa karnego w każdym, nawet zupełnie błahym przypadku dopuszczenia się przez sprawcę czynu zabronionego pod groźbą kary. Zdaniem Sądu analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w szczególności analiza stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścili się oskarżeni, prowadzi do wniosku, że stopień ten, w przypadku zachowania oskarżonych jest znikomy.

Zgodnie z brzmieniem art.53 § 7 k.k.s. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego bierze się pod uwagę rodzaj i charakter zagrożonego lub naruszonego dobra, wagę naruszonego przez sprawcę obowiązku finansowego, wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonej reguły ostrożności i stopień jej naruszenia.

Obaj oskarżeni zdawali sobie sprawę z ciężących na nich obowiązkach w zakresie należności budżetowych, obowiązek ten został zrealizowany li tylko z 4 dniowym opóźnieniem.

Reasumując, zdaniem Sądu analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w szczególności analiza stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego każdemu z nich w pkt 4. aktu oskarżenia, prowadzi aktualnie do wniosku, że stopień ten jest znikomy. Zarówno przesłanki przedmiotowe, jak i podmiotowe, nie wskazują na taką szkodliwość społeczną czynu, którą by można było i należało ocenić inaczej, niż jako znikomą. W związku z tym postępowanie w tym zakresie należało umorzyć na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 1 § 2 k.k.s.

Co do zarzutów z art. 57§1 k.k.s

Zgodnie z art. 57. § 1. Podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że pojęcie uporczywości zawiera zarówno wielokrotność uchylania się od wykonania powinności, jak i świadomość niweczenia tym możliwości osiągnięcia stanu założonego przez prawo. Dla realizacji znamion wykroczenia określonego w tym przepisie rozstrzygające jest ustalenie, że w ustawowym terminie nie dokonano wpłaty, i bez znaczenia pozostaje dalszy stan zobowiązania podatkowego, a w szczególności to, czy zostało ono później spełnione, i z jaką zwłoką. Odpowiedzialność za to wykroczenie, które należy do kategorii czynów zabronionych, które można dopuścić się z zaniechania, możliwa jest tylko w wypadku naruszenia obowiązku określonego działania. Jest to przestępstwo zorientowane czasowo w tym sensie, że karalne

jest zaniechanie odpowiadające czasowo obowiązkowi działania. Nie może być zatem popełnione w każdym czasie, lecz tylko w czasie, "w którym sprawca, zgodnie z obowiązkiem, powinien działać w określonym kierunku i w określony sposób". W wypadku art. 57 § 1 k.k.s. sprawca narusza nie tylko wynikający z ustawy obowiązek zapłacenia podatku, lecz także - tym samym zaniechaniem - określony sposób zapłacenia go, a więc obowiązek uiszczenia kwoty podatku w terminie wskazanym w ustawie. Tak określony co do swej treści obowiązek nie może być naruszony w czasie następującym po upływie terminu - wtedy można jedynie stwierdzić, że wykroczenie zostało popełnione. Dalsze zaniechanie wpłaty (zwłoka) narusza wprawdzie nadal obowiązek uiszczenia podatku, ale nie narusza już obowiązku wpłaty "w terminie", bo z jego upływem byłby to obowiązek niewykonalny. Przedmiotem ochrony wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. jest mienie Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego oraz Unii Europejskiej. Forma ochrony polega na zabezpieczeniu beneficjentów podatków przed powstaniem zaległości podatkowych. Podmiotem wykroczenia skarbowego uporczywego niewpłacania podatku jest podatnik. W sytuacji gdy sprawca nie posiada statusu podatnika, jednakże zajmuje się jego sprawami gospodarczymi w warunkach art. 9 § 3 k.k.s., w grę wchodzi odpowiedzialność za analizowane wykroczenie skarbowe – o czym już rozważano we wcześniejszym fragmencie uzasadnienia. Czynność sprawcza polega na niewpłaceniu podatku w terminie.

Podatek od towarów i usług – a taki był przedmiotem czynności wykonawczej w rozpoznawanej sprawie w zakresie zarzutów z pkt 3 a.o. -, będący podatkiem od wartości dodanej, jest podatkiem, którego zasadniczą cechą konstrukcyjną jest ustanowione w przepisie art. 86 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług fundamentalne prawo podatnika do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu towarów i usług. Kwotę podatku naliczonego stanowi suma kwot podatku określonego w fakturach otrzymanych przez podatnika:

- z tytułu nabycia towarów i usług,
- potwierdzających dokonanie przedpłaty (zaliczki, zadatku, raty), jeżeli wiązały się one z powstaniem obowiązku podatkowego,
- od komitenta z tytułu dostawy towarów będącej przedmiotem umowy komisu,

z uwzględnieniem rabatów określonych w art. 29 ust. 4.

Przepis art. 86 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług jest odpowiednikiem przepisów art. 1, art. 167, art. 168, art. 169 Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, (przed 1 stycznia 2007 r. odpowiednikiem art. 2 ust. 2 I Dyrektywy oraz art. 17 ust. 2 VI Dyrektywy). Wymienione przepisy statuują fundamentalne prawo podatnika do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu towarów i usług. (...) podatku od wartości dodanej dla podatnika wyraża się m.in. dążeniem do poszukiwania, wdrażania i ochrony rozwiązań legislacyjnych zapewniających taki stan prawny, w którym wartość podatku zapłaconego przez podatnika nie będzie stanowić dla podatnika ostatecznego kosztu. Podatnik musi mieć zapewnioną możliwość odzyskania podatku naliczonego związanego ze swoją działalnością opodatkowaną. Wszelkie korzystne dla podatnika konsekwencje wynikające z koncepcji neutralności podatku są traktowane w doktrynie prawa wspólnotowego VAT jako fundamentalne prawo podatnika, nie zaś jako przywilej.

P. relevantne jest jednak nie każde zachowanie mające kwalifikację niewpłacenia, ale tylko takie, które posiada kwalifikację uporczywego. Wykroczenie to przynależy do grupy czynów zabronionych wymagających powtarzalności, którego penalizacja wchodzi w grę dopiero wówczas, gdy powtarza się ono wielokrotnie. Pomocne są tu ustalenia ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego poczynione w odniesieniu do przestępstwa niealimentacji z art. 209 § 1 k.k./przede wszystkim te zapadłe do poprzedniego brzmienia tego przepisu/, które – podobnie jak wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. – polega na uporczywości (w uchyleniu się od wykonania obowiązku alimentacyjnego). Otóż na gruncie tego przestępstwa przyjmuje się, że uporczywość wchodzi w rachubę wówczas, gdy stan uchylania się (niewpłacania) trwa dłuższy czas, np. wstrzymywanie się z zapłatą przez co najmniej 3 miesiące lub płacenie nieregularne lub w kwotach znacznie niższych od należnych. Przepis art. 57 § 1 k.k.s. sankcjonuje naruszenia norm podatkowych przewidujących bez wyjątku obowiązki jednorazowych wpłat podatków należnych. Z uwagi wszakże na okoliczność, że funkcją znamienia uporczywości jest zawężenie pola karalności w stosunku do wyznaczonego normami

podatkowymi pola bezprawności, to nie każde zachowanie polegające na zaniechaniu zapłaty podatku jest zarazem zachowaniem karalnym z perspektywy art. 57 § 1 k.k.s. Zawężone w ten sposób pole karalności nie może jednocześnie obejmować takich naruszeń podatnika, których norma sankcjonowana (podatkowa) nie obejmuje. Naruszeniem normy podatkowej (tj. normy sankcjonowanej) jest wyłącznie zaniechanie zapłaty podatku w przewidzianym prawem terminie. Nie narusza zatem normy sankcjonowanej nakazującej zapłatę podatku ten, na kim ciąży już zaległość podatkowa – podmiot taki wszak normę tę już naruszył. Jeżeli ciąży na nim zaległość podatkowa, narusza normę nakazującą ją uregulować. Wolno zatem powiedzieć, że w czasie od upływu terminu zapłaty podatku do czasu wygaśnięcia zobowiązania podatkowego podatnik narusza dwie normy – jedną, nakazującą mu zapłacić podatek w terminie, i drugą, nakazującą mu uiszczyć zaległość podatkową. Jednakowoż art. 57 § 1 k.k.s. penalizuje jedynie pierwsze z tych naruszeń – zaniechanie zapłaty podatku, o czym zapominają obrońcy jak i oskarżeni. Nie penalizuje natomiast zaniechania zapłaty zaległości podatkowej i tutaj, co do tej okoliczności, rozważania obrońcy oskarżonego M. N. jak i tego oskarżonego, były bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Tak więc te uwagi m.in. Sąd kieruje do obrońcy oskarżonego M. N. w odniesieniu do jej błędnych twierdzeń, iż ew. uregulowanie tych zaległości mogłoby skutkować odpowiedzialnością z art. 302§1 k.k. – notabene przy tym toku rozumowania obrońcy, w ten sposób mógłby się bronić każdy, kto stanie pod zarzutem czynu zabronionego dotyczącego obowiązku zapłaty podatku, co czyniłoby iluzorycznym możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności karno-skarbowej. Być może takie twierdzenia zaprezentowane w głosach stron wynikają z błędnego zrozumienia istoty i charakteru podatku vat i odpowiedzialności z art. 57 kks. Jak już też wcześniej wskazano, niezrozumiałą i niewłaściwą, a już na pewno nieekskulpującą jest postawa zaprezentowana przez podatnika, na gruncie rozpoznawanej sprawy przez oskarżonych, polegająca na tym, iż w miejsce wpłaty podatku, w toku egzekucji skarbowej ale już zaległości podatkowej, przedkłada organom skarbowym dziesiątki faktur vat dotyczących sprzedaży usług przez S., by to organ podatkowy w miejsce podatnika wyegzekwował widniejące tam kwoty i tym samym zaspokoił swe wierzytelności. Obrońca wspomniała też /sic!/ iż to Skarb Państwa reprezentowany przez właściwy urząd skarbowy winien zweryfikować i ustalić, czy kwoty widniejące na tych fakturach zostały zapłacone spółce z.o.o. S. czy nie /k.1479/. Taka postawa jest daleka od wzorca dobrego gospodarza, racjonalnie postępującego przedsiębiorcy, osoby która z racji ustawy, umowy czy faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi spółki prawa handlowego.

Jednakże, niezależnie od powyższego, a procedowano w oparciu nie o proces kotradyktoryjny /niestety/, Sąd miał na uwadze, iż dla realizacji ustawowych znamion wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. konieczne jest, aby sprawca posiadał możliwość zachowania się zgodnie z normą nakazującą mu wykonanie obowiązku. Nie można bowiem oczekiwać wypełnienia obowiązku od kogoś, kto obowiązku takiego nie jest w stanie wykonać (impossibilium nulla obligatio est – nikt nie jest zobowiązany do niemożliwego). Stąd też Sąd nie zgadza się z twierdzeniem Sądu Najwyższego, że na gruncie odpowiedzialności z art. 57§1 k.k.s. „podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki" (vide: postanowienie SN z dnia 27 marca 2003 r., I KZP 2/03, OSNKW 2003, nr 5–6, poz. 57) – obejmuje ono bowiem polem karalności określonym przez art. 57 § 1 k.k.s. również takie sytuacje, gdy sprawca z przyczyn od niego niezależnych nie wpłaca podatku. W doktrynie wyróżnia się tutaj cztery rodzaje zachowań:

- 1) pierwszy, wynikający z zawinionego braku środków pieniężnych na zapłatę podatku;
- 2) drugi, wynikający z niezawinionego braku środków pieniężnych z jednoczesnym brakiem możliwości ich uzyskania na terminową zapłatę podatku;
- 3) trzeci, wynikający z niezawinionego braku środków pieniężnych z jednoczesną możliwością ich uzyskania, jednak kosztem zachowania niezgodnego z regułami racjonalnego postępowania w działalności gospodarczej (niespełniające modelu racjonalnie postępującego przedsiębiorcy);
- 4) czwarty, wynikający z niezawinionego braku środków pieniężnych z jednoczesną możliwością ich uzyskania zgodnie z regułami racjonalnego postępowania w działalności gospodarczej (spełniające model racjonalnie postępującego przedsiębiorcy).

Tylko pierwszy i czwarty rodzaj zachowań realizuje znamiona wykroczenia skarbowego uporczywego niewpłacania podatku. Zachowania opisane jako drugie w kolejności nie spełniają modelu czynu w prawie karnym, pozostają one w obszarze działania zasady *impossibilium nulla obligatio est*: przykładowo nie można wymagać zapłaty podatku VAT w wysokości przekraczającej zdolność płatniczą podatnika, jeżeli wystawił on faktury z tak wysokim podatkiem należnym i nie otrzymał na czas zapłaty od kontrahenta. Takie zachowania są jednak rzadkie w praktyce, częściej natomiast występują zachowania opisane w kategorii trzeciej. Przykładowo sprawca ma możliwość zapłaty w terminie podatku, jednak pozyskanie środków pieniężnych wiąże się z koniecznością uzyskania wysokooprocentowanego kredytu albo pożyczki, co skutkuje tym, że z gospodarczego punktu widzenia bardziej opłaca się nie płacić podatku, uwzględniając przy tym odsetki ustawowe za zwłokę, niż zaciągnąć dług na spłatę zaległości podatkowej. Tego rodzaju zachowania nie posiadają kwalifikacji wykroczenia skarbowego z dwóch przyczyn: po pierwsze, ze względu na brak zawinienia (art. 1 § 3 k.k.s.), nie można bowiem od sprawcy wymagać więcej niż od modelu racjonalnego przedsiębiorcy, który w tym wypadku poniechałby zapłaty podatku jako zachowania gospodarczo bardziej opłacalnego (nie można wywodzić, że obowiązek zapłaty podatku ma większą wagę od obowiązku racjonalnego prowadzenia działalności gospodarczej, skoro zaniechanie zapłaty podatku stanowi wykroczenie skarbowe, działanie zaś na szkodę spółki – przestępstwo); po drugie dlatego, że takie zaniechanie zapłaty podatku nie jest zachowaniem uporczywym – brak tu bowiem negatywnego nastawienia psychicznego sprawcy do realizacji obowiązku podatkowego. Podatnik chciałby zapłacić podatek, nie ma jednak środków pieniężnych. Dodatkowo znamię uporczywości, zawierające w sobie negatywny stosunek sprawcy do realizacji obowiązku zapłaty podatku, decyduje o zawężonej umyślnej stronie podmiotowej. W grę wchodzi tylko zachowania umyślne w zamiarze bezpośrednim zabarwionym negatywnym stosunkiem sprawcy do obowiązku wykonania zapłaty podatku. W piśmiennictwie karnoskarbowym przy okazji rozważań poświęconych wykroczeniu skarbowemu z art. 57 § 1 k.k.s. podkreśla się znaczenie obiektywnej (w sensie: realnej) możliwości zapłacenia podatku, jaką musi mieć sprawca w chwili popełnienia tego deliktu. Wcale nie tak rzadko zdarzają się sytuacje, można powiedzieć, że w warunkach współczesnej gospodarki naszego kraju są to sytuacje częste, kiedy podatnicy będący podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą nie uiszczają należnych podatków z tego tylko powodu, że nie otrzymują zapłaty od kontrahentów. Takie patologie gospodarcze najczęściej występują na gruncie konstrukcji podatku od towarów i usług, gdzie wystawienie faktury VAT powoduje obowiązek zapłaty przez wystawcę podatku w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym fakturę wystawiono (powstał obowiązek podatkowy) Jeżeli zatem podatnik podatku od towarów i usług wystawia fakturę VAT i zarazem nie otrzymuje zapłaty za sprzedaż lub usługę, to niezależnie od tego, że *de facto* nie otrzymał on żadnej zapłaty, zobowiązany jest do uiszczenia podatku w terminie ustawowym. Jak powyżej wskazano Sąd Najwyższy określa tego rodzaju sytuacje niepowodzeniami gospodarczymi, których podatnik (sprawca) nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych podatników regulujących terminowo podatki. Z takim stanowiskiem nie można się zgodzić. Następuje tutaj bowiem bezrefleksyjne przeniesienie obiektywnego charakteru odpowiedzialności w prawie podatkowym na grunt odpowiedzialności w prawie karnym skarbowym. Niezależnie zatem od tego, czy sprawca miał możliwość zachowania się zgodnie z prawem (tzn. możliwość nienaruszenia normy sankcjonowanej) czy też nie, w ocenie Sądu Najwyższego podlega on odpowiedzialności karnej. Wystarczy że ciążył na nim obowiązek zapłaty podatku.

Jeżeli w konkretnym stanie faktycznym ustalone zostanie, że sprawca będący podatnikiem, nie posiadał możliwości zgromadzenia środków pieniężnych na zapłatę podatku w terminie ustawowym, to zastosowanie znajdzie zasada *impossibilium nulla obligatio est*. Sprawca taki nie ma bowiem możliwości zachowania się zgodnie z prawem i nie można tego zachowania uznać za spełniające prawnokarny model zaniechania i tym samym czynu. Przepis art. 1 § 3 k.k.s. statuuje ogólną, negatywnie ujętą, klauzulę zawinienia wyrażoną w sposób następujący: „nie popełnia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu”. U podstaw klauzuli zawinienia legło przekonanie, że nie w każdej sytuacji, gdy sprawca nie da posłuchu normie prawnej (nie dochowa wierności prawu) i popełni czyn zabroniony, można mu postawić zarzut zachowania zawinionego. Z pewnością nie jest możliwe przypisanie sprawcy zachowania zawinionego wówczas, gdy nie podjęcie zachowania zgodnego z normą prawną (normą sankcjonowaną) wykracza poza granice możliwości dania posłuchu normie. Zresztą, jak słusznie zauważa się w piśmiennictwie, karanie zachowań w sytuacji aktualizacji normy sankcjonowanej, w której adresat nie miał możliwości zachowania zgodnego z prawem, traci wszelkie uzasadnienie

etyczne i moralne, wszelki humanistyczny sens, stając się niczym nieuzasadnionym aktem ciemienia⁶. Dlatego też ustalenie zawinienia opiera się przede wszystkim na indywidualnej i konkretnej możliwości zachowania zgodnego z prawem (choć się na niej nie wyczerpuje). Ustalenie, iż wzorcowy podmiot porównawczy (w tym przypadku wzorcowy podatnik), który okazuje poszanowanie dla mienia Skarbu Państwa oraz jednostki samorządu terytorialnego (tj. dla dóbr chronionych przepisem art. 57 § 1 k.k.s.), zachowałby się w danej sytuacji jak sprawca, wyłącza winę. Nie można bowiem wymagać od sprawcy więcej niż od modelowego podmiotu, z którego zachowaniem porównujemy zachowanie sprawcy. Czy zatem można wymagać od podatnika zapłaty podatku w terminie ustawowym, jeśli z przyczyn leżących poza nim, nie uiszcza on tego podatku. Dość powszechnie wskazuje się na możliwość pozyskiwania środków pieniężnych poprzez ich uzyskanie w drodze np. zawarcia umowy kredytu czy pożyczki. Częstokroć jednak na gruncie poszczególnych stanów faktycznych pozyskanie środków na zapłatę podatku w taki sposób staje się po prostu nieopłacalne ze względu na wysokie oprocentowanie. Zachowaniem znacznie korzystniejszym jest nieuiszczenie podatku i zapłacenie po terminie zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę, aniżeli zaciągnięcie kredytu lub pożyczki. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu w jednym z postanowień wskazuje na instrumenty prawne, jakie posiada sprawca wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s., a które pozwalają mu uniknąć odpowiedzialności za ten delikt. Chodzi o wniosek o odroczenie terminu płatności podatku oraz o wniosek o rozłożenie na raty zapłaty podatku, instytucje uregulowane w art. 48 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej. Instytucje te jednak odnoszą się również do zaległości podatkowej (wraz z odsetkami za zwłokę), gdzie nie jest możliwe uchylenie odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. Następuje tutaj już bowiem uprzednio popełnienie tego wykroczenia skarbowego, ponieważ zaległością podatkową jest podatek nie zapłacony w terminie. Niezależnie od tego podnieść trzeba, że – jakkolwiek sam pogląd Sądu Najwyższego odnośnie wyłączenia odpowiedzialności w sytuacji uzyskania od organu podatkowego ulgi podatkowej z art. 48 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej zasługuje na aprobatę – tym niemniej absolutyzowanie tego poglądu w żadnym razie nie jest do przyjęcia. Zdaniem Sądu tylko w sytuacji uzyskania jednej z omawianych ulg podatkowych sprawca nie popełnia wykroczenia skarbowego. Przyjęcie takiego poglądu prowadziłoby do uzależniania przypisywania odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. od woli organu podatkowego, pamiętać bowiem trzeba, że instytucje odroczenia terminu płatności podatku oraz rozłożenia na raty zapłaty podatku leżą w sferze uznania administracyjnego. Nawet przy wystąpieniu przesłanki ważnego interesu podatnika lub interesu publicznego (koniecznych dla zastosowania ulgi) organ podatkowy nie jest zobowiązany do wydania decyzji w sprawie zastosowania ulgi. Odroczenie oraz rozłożenie na raty jest bowiem zawsze fakultatywne.

Przenosząc powyższe rozważenia na grunt rozpoznawanej sprawy, kategorycznie stwierdzić należy, iż materiał dowodowy, w znacznym zakresie uzupełniony w toku rozprawy, nie pozwolił na uznanie, iż oskarżeni swoim zachowaniem zrealizowali znamiona strony podmiotowej wykroczenia z art. 57§1 k.k.s. Wskazać należy, iż w inkryminowanym okresie objętym zarzutami aktu oskarżenia, zaległości spółki z tytułu wcześniejszych zobowiązań podatkowych, powstałych przed tym okresem, sięgały już czerwca 2007 roku- podatek VAT i stycznia 2010 roku – zaliczek na poczet podatku dochodowego z tytułu wynagrodzeń. Pierwszy Urząd Skarbowy tytuły egzekucyjne dotyczące spółki wystawiał i prowadził egzekucje od marca 2005 roku. Spółka z tytułu prowadzonej działalności za lata 2010-2015 dochód wykazała jedynie za lata 2010 i 2011 w łącznej wysokości 1.651.279,28 zł, w kolejnych latach w deklaracjach CIT-8 wykazywała stratę w łącznej wysokości 345.061,41 zł. A co najbardziej istotne w latach 2011-2015 Pierwszy Urząd Skarbowy w G. prowadził egzekucje wobec spółki, dokonano zajęć wierzytelności, rachunków bankowych spółki, spółka również dokonywała dobrowolnych wpłat. Ww. urząd skarbowy nie był jedynym wierzycielem spółki, p-ko spółce prowadzono również inne postępowania egzekucyjne. Pismem z dnia 19 lutego 2018 roku Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. udzielił informacji na temat wpłat podatku PIT-4R i VAT-7 za wnioskowany przez obrońcę oskarżonego M. N. okres, wskazując podmiot dokonujący wpłaty – dział egzekucji, włata własna spółki lub wpłata z egzekucji. Różnica w kwotach zobowiązań podatkowych pomiędzy decyzją orzekającą solidarną odpowiedzialność M. N. za zobowiązania spółki a kwotą widniejąca na liście zaległości przedłożonej na rozprawie 12.12.2017r. wynika z tego, że kwota zobowiązań jest określana w wysokości zaległości na dzień wydania decyzji, kwota ta mogła ulec zmianie w wyniku na prowadzone postępowanie egzekucyjne w tym zakresie. W okresie od 1 stycznia 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku tytułem zaległości podatkowych spółka wpłaciła dobrowolnie kwotę 69.342,61 złotych, w toku egzekucji uzyskano kwotę 44.486,59 złotych, z tych kwot na zaległości objęte rozpoznawaną sprawą przekazano kwotę 45.930,85 zł, pozostała kwota tj. 64.663,19 zł zaliczono

na wcześniejsze zobowiązania podatkowe spółki. Dla wszystkich wierzycieli spółki w tym okresie uzyskano łącznie kwotę 206.752,88 zł. W toku egzekucji, w okresie objętym a.o., sporządzono protokoły o stanie majątkowym spółki w dniach 18.05.2011., (...).2011r., 04.03.2014r. w oparciu o informacje przekazywane przez M. N. , nadto m.in. w dniu 02.09.2011r. spółka udzieliła pisemnych informacji o posiadanych kontach bankowych. S. Z. (1) i M. N. (1) informowali Pierwszy Urząd Skarbowy o wierzytelnościach spółki (...) przedkładając m.in. rejestr sprzedaży VAT, niektóre z tych wierzytelności zostały zajęte w toku prowadzonych czynności egzekucyjnych. Problemy finansowe spółki wynikły m.in. z faktu, iż niektórzy kontrahenci pomimo wykonania usługi przez spółkę i wystawienia faktury nie dokonali zapłaty. Ww. ustalenia wykluczają możliwość przyjęcia, iż oskarżeni celowo i umyślnie dopuścili się zachowań opisanych w zarzutach z pkt 3. Można też postawić retoryczne pytanie, jak przy zajętych rachunkach bankowych, na które wpływają należności m.in. z faktur co do których składa deklaracje podatkowe, a wpływające kwoty są zajmowane i zaliczane m.in. na wcześniejsze zaległości podatkowe, spółka ta ma realizować obowiązek podatkowy dot. płatności podatku należnego vat wynikających z tych faktur.

Konkludując powyższe rozważania, w rozpoznawanej sprawie brak było podstaw do ukarania oskarżonych za zarzucane wykroczenia z art. 57§1 k.k.s. Jak to już powyżej wskazano oprócz realizacji znamion strony przedmiotowej zarzucanych czynów wymagana przez przepisy kodeksu karnego skarbowego jako warunek odpowiedzialności karnej, umyślność zachowania się sprawcy, odnosząca się także do przestępstw i wykroczeń z zakresu obowiązków podatkowych, nie może być wywodzona z samego, nawet teoretycznego, faktu zaistnienia znamion strony przedmiotowej danego czynu skarbowego. Nie można realizacji tak znamion przedmiotowych jak i podmiotowych w żadnym wypadku domniemywać, lecz należy je udowodnić, choćby na podstawie dowodów pośrednich, w drodze logicznego rozumowania z całokształtu zebranego materiału dowodowego, czemu oskarżyciele publiczni nie sprościli.

Praktyka sądowa wskazuje, iż prokuratura jak i finansowy organ postępowania przygotowawczego zdają się uznawać, że same wydane prawomocne decyzje określające wysokość zobowiązania podatkowego czy samo niezapłacenie podatku przesądzają automatycznie o odpowiedzialności karnej skarbowej sprawcy, a tego nie można akceptować. Mając powyższe na uwadze nie sposób przyjąć, iż oskarżeni zrealizowali znamiona strony podmiotowej wykroczenia z art. 57§1 k.k.s. i dlatego też Sąd uniewinnił oskarżonych od popełnienia tego czynu.

Istota domniemania niewinności sprowadza się do tego, że oskarżony jest w procesie karnym niewinny, a wręcz przeciwnie, wina musi mu zostać udowodniona. Związana ściśle z domniemaniem niewinności zasada *in dubio pro reo*, oznacza, że udowodnienie winy musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości. Należy w tym miejscu podkreślić, że Sąd nie poprzestał na przeprowadzeniu dowodów zawnioskowanych w akcie oskarżenia do przeprowadzenia na rozprawie głównej lecz dążył do uzupełnienia z własnej inicjatywy postępowania dowodowego celem ustalenia faktów zgodnie z ich rzeczywistym przebiegiem i wyjaśnić nasuwające się w tym zakresie wątpliwości. Dlatego też zdaniem Sądu inicjatywa dowodowa została wyczerpana w stopniu zupełnym, strony nie zgłaszały dalszych wniosków dowodowych.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje swoją podstawę w obowiązujących w tym zakresie przepisach, oskarżony wykazał iż obecnie znajduje się w trudnej sytuacji materialnej, niemniej jednak Sąd uznał iż wymierzoną opłatę jest on w stanie uiścić. W związku z uniewinnieniem oskarżonych Sąd na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przejął na Skarb Państwa koszty procesu.